Akbaba

Ağustosböceği — Bayım, yazın çalıp kışın oynamanın sırrını bana da öğretir misin?!..

DEFİNEYİ BAŞKA YERDE ARAMAYIN

EMNİYET SANDIĞI

bir kişiye 1000 ALTIN,

ORHAN SOYDAŞ

AYRICA:
DİĞER TALİHLİLERE 250 ALTIN VERECEKTİR
5 AĞUSTOS - AKŞAMINA KADAR "150,,
LİRALIK BİR HESAP AÇTIRINIZ!..

Deniz Yollarının

Lüks, Konforlu, temiz vapurları

Sür'at ∗ Konfor ∗ Leziz yemek
bakımından

En müşkilpesent yolcuları
dahi memnun eder.

Her hafta

Akdenizin bütün limanlarına
muntazaman seferler..

TURAL
öksürüğü keser!

Unun çoksa, çörek yap!
Yağın çoksa, börek yap!

Bugün kim diyebilir: yağım çok! Fakat artık arzu ettiğiniz kadar margarininiz olabilir, çünkü hem ucuzdur hem de onunla yapılan tatlı ve pastalarınız fevkalâde lezzetli olur. Ekmeğe ve sandviçlere de SANA'yı sürünüz: çocuklarınız tadına doyamıyacaklar. Bilhassa şunu unutmayınız: SANA'nın kalorisi boldur, çocuklarınız ve bizzat sizler için bir enerji kaynağı olan A ve D vitaminlerini ihtiva eder.
Gayet sıhhî şartlar altında, hiç el değmeden, otomatik bir tarzda yapılan SANA'nın imalinde yalnız [illegible] nebatî yağlar ve pastörize süt [illegible]lanılır. Bu da saflığı, tazeliği, [illegible] kolaylığı için bir garantidir

Al..ye..ve anla

Sana
kahvaltılık margarini

57-5-53

UNILEVER-İŞ TÜRK LİMİTED ŞİRKETİ BAKIRKÖY-İSTANBUL

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER

Abone şartları:

Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş.
Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.

Sayısı: 50 kuruş

Adres:

Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
İSTANBUL

[Adres değiştirmek, bir lira ücrete tâbidir.]

[Gönderilen yazılar, resimler, basılsın, basılmasın, iade edilmez.]

Basıldığı yer:
ŞAKA Matbaası

Telefon
21811

322

Akbaba

Sayı: 71 — Cilt: 3 — 23 TEMMUZ 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi: Yusuf Ziya ORTAÇ

Neler Biliyoruz, Neler Bilmiyoruz?

Yağlı güreş pehlivanlarımızdan meşhur Aliço'nun, Kırkpınarda Mümin Hocaya çift dalarken:

— Haydi bre Molla!..

Diye nasıl nâra attığını çok şükür, hepimiz biliyoruz.

Fakat söyler misiniz bana: Atatürk en çok hangi kitapları ve hangi muharrirleri okurdu?

Hayır, söyliyemezsiniz. Çünkü, birincisini yazmayan, ikincisini de yazan gazete yoktur!.

Tatar güzeli Sulhiye'nin nasıl öldürüldüğünü bilmeyen, hem de bütün tafsilâtiyle bilmeyen Türkiyede kaç kişi vardır acaba?

Ama, gelin bir anket yapalım: Adı, tıp edebiyatına giren göz doktoru Necdet Sezer'in, ne keşfettiğini değil, sadece, dünyaca tanınmış böyle bir şöhretimiz olduğunu içimizde kaç kişi biliyor dersiniz?

Kızlarımızı bir imtihan edelim: «Rita Haywurth Ali Han'dan niçin ayrıldı?»

Cevapların hepsi on numara alır!

Ama, sorun bakalım: Perihan Çambel kimdir?..

Hayranlık sesleri Aksaraydan gelmez, taaa Amerikadan gelir!..

Ve İngiliz Kraliçesinin tacında kaç tane pırlanta tutuştuğunu hepimiz biliriz de Profesör Hulki Alisbah'ın bir yıl ders vermek için gittiği Yeni Dünyada Einstein ile yanyana oturduğunu hiç birimiz bilmeyiz!

Hasan Polatkan'ın kayınbabası, hangi yılda, hangi ayda, hangi günde, hangi bankadan kaç lira borç aldı, cümlemizce malûm!

Ama, lütfen cevap veriniz: Başbakan Adnan Menderes, kanunun verdiği ve faziletlû Şemsettin Günaltay hazretlerinin bile santimi santimine aldığı Başbakanlık tahsisatından senede kaç bin, ama şöyle böyle değil, kaç kerre kaç bin lira almıyor. Biliyor musunuz?

Söz aramızda, ben bile tam bilmiyorum!

Bu yazıyı, dünden, bugünden misaller getire getire uzatabiliriz. Ama, bilirim: Akbaba okuyucularına sivrisinek bile saz gelir, kalemimizi davul tokmağı gibi kullanmağa hacet yok!

AKBABA

PEYKLERDE İSYANLAR DEVAM EDİYOR :

Ayı avı!..

323

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACI

YİRMİNCİ FASIL

(İdare memuru, Karagözle Hacivadı, Ankaraya gitmek üzere olan iade kamyonuna götürür, şoföre teslim eder.)

Şoför — Bu boş çuvalları ne getirdin bana? Bedava yük almam, demedim mi?

İdare memuru — Bunlar, patronun arkadaşları, onları Ankaraya bırakacaksın!

Şoför — Patronun bütün arkadaşlarını bedava tarafından götüreceksem yandık! Kıyamete kadar taşısam bitiremem! Ha denizde kum, ha bizim patronda arkadaş! Mübarek adam, yedirmez, içermez, her gördüğünü dostluk kütüğüne kaydeder. Böyle olunca arkadaştan bol ne var? Gazeteci değil, sayım memuru sanki!

Karagöz — Fena karşılandık, Hacivat, buna, kibarcası istiskal derler.

Hacivat — Hele sabret bakalım?

Karagöz — Sabretmeyip de ne halt edeceğiz?

İdare memuru — Yok, yok, öyle değil, bay Ömer kendi gider. Bunlar patronun en eski arkadaşları! Senin de patrona angaryalarını unutma!

Şoför — Ondan boynumuz eğri ya!

Karagöz — Hacivat, bir antika şoföre çattık galiba! Hikmet Bayur'un kulağı çınlasın, herifin soyadı bile antika!

İdare memuru — Haydi hepinize Allah selâmet versin, iyi yolculuklar! (İdare memuru gider.)

Şoför — (Karagözle Hacivadı süzdükten sonra) Nüfus tezkereleriniz yanınızda mı babalıklar?

Karagöz — Yanımızda! Ne olacak?

Şoför — Verin onları! Yolda torpile çarparsak bir de zabıtaya kim olduğunuzu anlatmıya uğraşmıyalım!

Karagöz — Ne torpili?

Şoför — Basbayağı torpil! Siz, hiç kamyonla Ankara seferi yapmadınız mı?

Karagöz — Yoo, yapmadık!

Şoför — Torpil kazası da geçirmediniz mi?

Karagöz — Hayır, geçirmedik! Yolda torpil tehlikesi mi var?

Şoför — Var ya!... Yataklı vagon değil, kamyon seferi bu!

Karagöz — Torpil kazası dediğin şey nedir?

Şoför — Hangisini soruyorsun, çeşidi var? Cepheden torpillenirsin? Yandan torpillenirsin! Alttan torpillenirsin... Türlü türlü!

Karagöz — Kuzum, biz muharebeye mi gidiyoruz, Ankaraya mı! Cepheden torpillenmek nasıl olur?

Şoför — Sakalını değirmende mi ağarttın, babalık, onu da mı bilmiyorsun?

Karagöz — Hayır, nereden bileceğim?

Şoför — Direksiyonda kestirirken, ansızın karşıdan kamyon sökün eder. Alın alına toslarsın!

Karagöz — Ey, sonra?

Şoför — Sonrası, gözlerin öbür dünyada açılır!

Karagöz — Deme yahu, korkutuyorsun!

Şoför — Korkmaya vakit kalmaz, merak etme!

Karagöz — Yandan torpillenme nedir?

Şoför — Yandan toslarsın!

Karagöz — O zaman ne olur?

Şoför — O, pek belli olmaz. Bir kaç takla atarsın. Ya kamyon seni fırlatır, biraz kırık, biraz sıyrıkla iş geçişir. Ya altına alır, o zaman gık dedirtmez!

Karagöz — Hacivat, ben bu Ankara seyahatinden vazgeçtim.. Mebus olalım derken canımdan olmaya niyetim yok!

Hacivat — Canım Karagöz, her söylenen lâfa inanıyorsun. Adam, belki de bizim Halk Partisinden mebus olmaya gittiğimizi biliyor da, vazgeçirmek için yapıyor. Sen hangi partidensin, şoför efendi?

Şoför — Kapanan partiden!

Hacivat — Kapanan parti hangisi?

Şoför — Çattık enailere! Dünya çalkandı be, bizim partinin kapandığından da haberiniz yok mu?

Hacivat — Hayır, neye kapandı?.

Şoför — İktidara tosladı!

Hacivat — Kim tosladı!

Şoför — Direksiyondakiler!

Karagöz — Hacivat, adam bir tuhaf konuşuyor, galiba biraz çatlaklık var?

Şoför — Bak, bunu doğru söyledin! Bende biraz çatlaklık vardır, ama, Cerrahpaşada rontgenimi yaptılar, zarar vermez, diye rapor aldım!

Karagöz — Ne çatlaklığı?

Şoför — Kafadan çatlaklık!

Karagöz — Sık sık nöbet gelir mi? Ya, yolda gelir de sapıtırsan ne yaparız?

Şoför — Yanlış anlama, akıldan yana değil, kafatası çatlaklığı! Geçen kış, dipten torpillenince çatladı!

Karagöz — Dipten torpillenme nedir?

Şoför — Geçen kış, Ankara seferinde kamyonla dereye yuvarlandık!

Karagöz — Neden dereye yuvarlandın?

Şoför — Direksiyonda kestiriyordum, virajı tutturamadım!

Karagöz — Direksiyonda kestiriyordum, ne demek?

Şoför — Ooof, sıktın be artık! Amma da lâf anlamaz adammışsın! Direksiyonda uyuyordum yani!

Karagöz — Direksiyonda uyunur mu?

Şoför — Fesuphanallah! Kamyon şoförü tokatliyanda uyuyacak değil ya, direksiyonda uyur elbet!

Karagöz — Direksiyonda uyursan, kamyon nasıl yoluna gider?

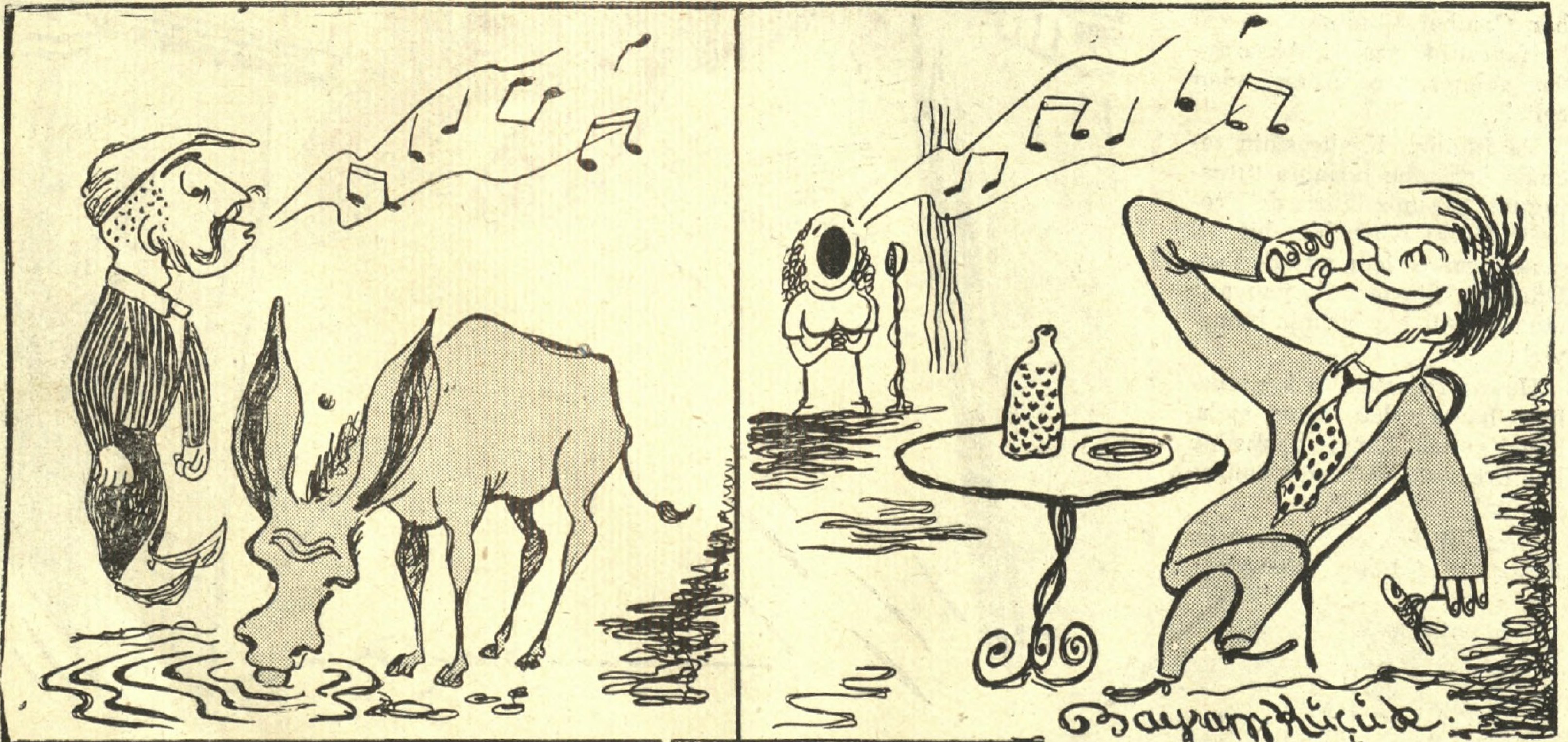
Şoför, — O,, yolunu bilir!

Karagöz — Ekmekçi beygiri mi bu? Direksiyonda uyursan kamyon nasıl yolunu bilir?

Şoför — İllallah yahu, çok güç lâf anlıyorsun! Direksiyonda kestiriyordum diyorum sana! Direksiyonda kestirmek nedir, bilmiyorsun?

Karagöz — Yok, nereden bileyim?

Şoför — Elin direksiyonda, gözlerin yarı kapalı, tatlı tarafından kestirirsin. Hattâ rüya bile görürsün. Bir tehlikeye rastlayınca

YAZISIZ!..

hemen gözlerin açılır, direksiyonu kıvırır, tehlikeyi atlatırsın. Fakat bazan olacağı vardır. Kaza bu, malûmya!

Karagöz — Ankaraya da böyle mi gideceğiz?

Şoför — Ya, nasıl gideceğiz?

Karagöz — Ben vazgeçtim Hacivat, sen güle güle git! Direksiyonda uyuyan şoförün kullandığı kamyona canımı emanet edemem!

Şoför — Korkma, ihtiyar, evel Allah, bir şeycik olmaz. Sekiz senedir kamyon şoförüyüm, topu topu altı kaza geçirdim. Üçünü hafif sıyrıkla, ikisini de kırıkla atlattım. Yalnız sonuncuda bir çatlak verdim. O da kamyon pike yaptı da ondan! Kafam kazara taşa gelmeseydi o da olmazdı. Kazanın önüne geçilir mi?

Karagöz — Canım şoför efendi hem direksiyonda kestiriyordum, hem de kaza oldu, diyorsun. Uyuyunca kaza olacağı belli! Şoför kısmı uyur mu, bu nasıl şey?

Şoför — Vay, şoför insan değil mi? Neye uyumıyacakmışım?

Karagöz — Uyumasın, dediğim yok, evinde, yatağında uyusun!

Şoför — Ben, yatağımda uyursam, çoluk çocuğun nafakasını kim verecek! Biz, kamyon şoförleri icabına göre, kırk sekiz saat, elli dört saat direksiyon başından ayrılamayız. Müşteri, malının zamanında teslimini ister. Gecikirse, protestoyu basar. Patron uykun var mı, yok mu, dinlemez. Ne olacak? Ya, direksiyonda kestirmeye alışırsın, yahut da bu işten vazgeçersin! Biz de, direksiyonda kestirmeye alıştık. Uykuyu ona göre ayar ettik. Zaten direksiyonda kestirmesini bilmeyen kamyon şoförü olamaz. Gitsin, arabacılık etsin. Bu işe öyle alıştık ki, sen uyanıkken benim kadar göremezsin! Benim kadar tetikte olamazsın! Ellerim direksiyonda, gözlerim yarı kapalı, bütün tehlikeleri sezerim. Virajdan birdenbire önüme çıkan kamyonu farkederim, direksiyonu bir anda kıvırırım, çamurluklarımız birbirine sürtünerek, kurşun gibi yanımdan geçer gider. Gözlerim açık olsa, belki de şaşırır, direksiyonu kullanamam, bir kaza çıkarırım. Ama, kestirirken bu olmaz. O zaman, ben de motör gibi farkında olmadan çalışırım. Şimdi anladın mı, babalık?

Karagöz — Anladım evlâdım, ama, ne yalan söyliyeyim, yine içim rahat etmedi!

Şoför — Rahat etsin, biz de çoluk çocuk sahibiyiz, canımızı sokakta bulmadık!

Karagöz — Öyle amma...

Şoför — Aması, maması yok... Yerleşin yanıma bakayım, akşam oldu, yola çıkalım. Allah kısmet ederse yarın ikindide Ankaradayız.

Karagöz — O kadar sürer mi?

Şoför — Motör bir ârıza yapmazsa ikindide varırız. Siz Ankaraya neye gidiyorsunuz?

Karagöz — Biz mi, hiç! Gidip görelim, diye!

Şoför — Şimdiye kadar hiç gitmediniz mi?

Karagöz — Gitmedik.

Şoför — Ankarayı görmek için iade kamyonu ile gidilmez. Bir işiniz olduğu belli. Söyleyin, belki, benim de bir faydam dokunur.

Karagöz — Eksik olma, ama, orada yapılacak hiç bir işimiz yok!

Şoför — Saçmalama, be moruk, hiç bir işi olmayan Ankaraya neye gitsin?

Karagöz — Yani öyle paralı bir iş değil. Sadece bir ziyaret!

Şoför — Kimi ziyaret?

Karagöz — Eşi, dostu... Hacivat, söylesek mi acaba?

Hacivat — Karagözüm, senin de ağzında bakla ıslanmaz. Söyle bari!

Karagöz — İşin doğrusu, biz Ankaraya, Halk Partisine girmeğe gidiyoruz, Halk partisine girip mebus olmak istiyoruz.

Şoför — Sizi büyük efendi tanır mı?

Karagöz — Hayır, kimse tanımaz. Bizi halk sever, tanır da mebus oluruz, diye umuyoruz!

Şoför — Siz kimsiniz?

Karagöz — Bizi tanımadın mı, hele dikkatlice bak!

Şoför — Bir göz âşınalığı var. Karakolda mı tanıştıktı!

Karagöz — Hayır canım, bizim o tarakta bezimiz yok!

Şoför — Sizi nereden tanıyorım öyleyse!

Karagöz — Bizi herkes tanır, sen de tanıyorsun!

Şoför — Uzatmayın şunu, söyleyin kimsiniz, merak ettim!

Karagöz — Biz, Karagözle Hacivatız!

Şoför — Karagözle Hacivat, ha!. Bak, buna sevindim. Ankaraya sıkılmadan gideriz. Hem size bir şey söyliyeyim mi? Kendinizi tanıttığınıza iyi ettiniz!

Karagöz — Neden iyi ettik?

Şoför — Yolda müşteri bulunca sizi atlatırdım. Kamyonla Ankaraya gitmek için adam başına on papel veren çok! İki kişi yirmi lira eder. Ama, sizinle tatlı tatlı konuşarak gitmek yirmi lira kazanmaktan daha iyi! Hadi, gelin yanıma bakalım, Bismillah, kalkıyoruz!

(Karagözle Hacivat, şoförün yanına oturur. Şoför motörü işletir.)

Karagöz — Ulan Hacivat, ikimize de geçmiş olsun! Yolda torpillenecekmişiz de haberimiz yok! Bilmediğimiz yerlerde beş parasız ne yapardık?

Hacivat — Aman Karagözüm, insanın parasının olmamasının ehemmiyeti yok, aklı olmalı!

Karagöz — Bizde, galiba ikisi de yok!

— Yirminci faslın sonu —

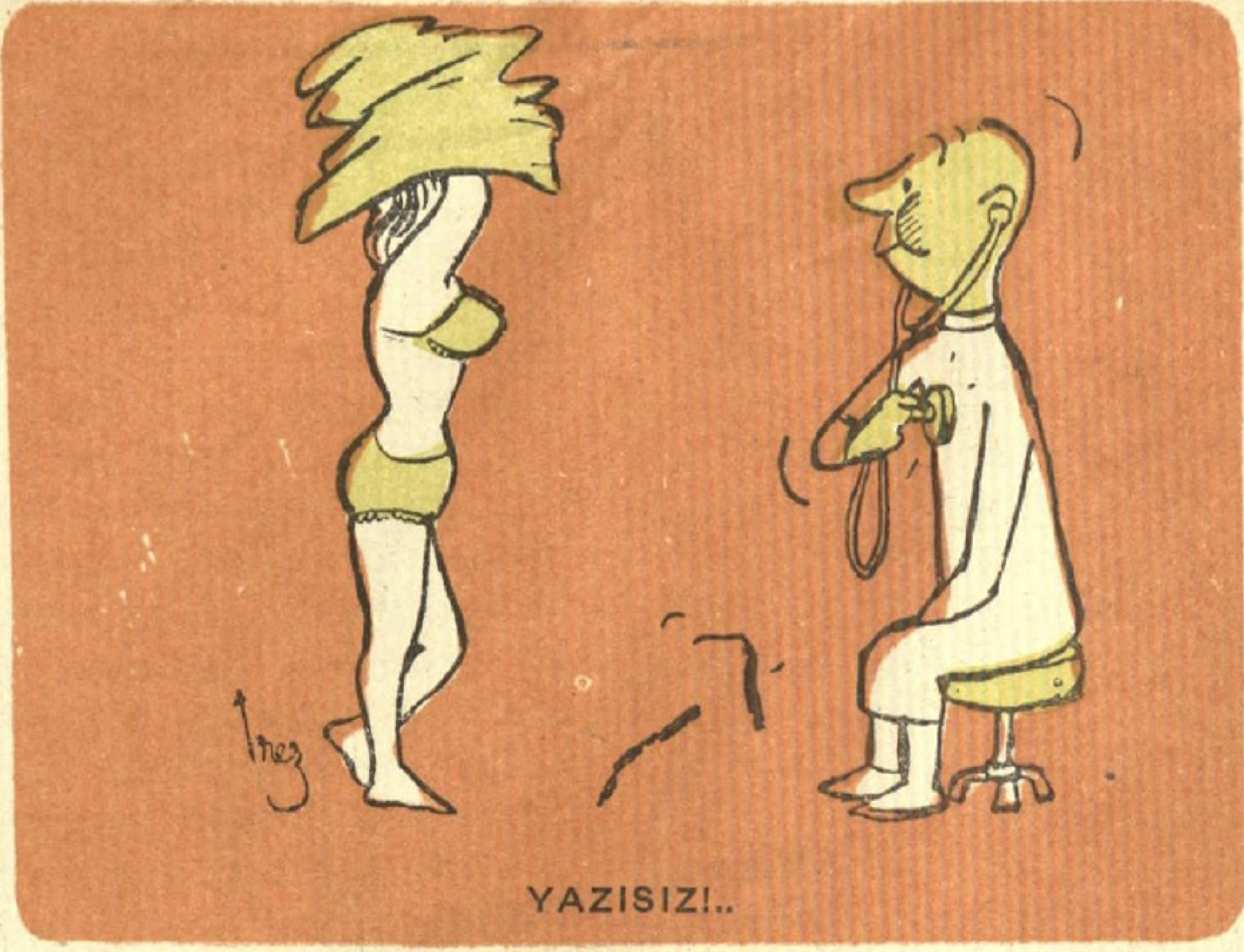
AKBABACI

Gazetelerden : VALİ KÖYLÜLERİN KENDİSİ İÇİN KURBAN EDECEKLERİ BİR DEVEYİ KURTARDI

Vali — Haydi, seni affettim...
Deve — Haydi, İstanbullular da seni affetsin!..

325

YAZISIZ!..

Plâj Güzellerine

Her tatlı şey dünyada sana mübah olacak,
Bana, şöyle yan bakmak bile günah olacak!
Bir gün dudak dudağa konuşamadık gitti.
Daha ne kadar böyle her sözüm ah olacak?..
Eller sarıp belini dolaşır izbelerde,
Benim yutkunmakla mı ömrüm tebah olacak?..
Dizlerine kapanıp yalvarsam uzun uzun,
Cevabını bilirim: Kah, kah, kah, kah olacak!
Aşk öyle bir cellâd ki, dini yok, imanı yok,
Kaş hançer, kirpikler ok, her şey silâh olacak!
Bir kerrecik nasılsa ona kalbimi açtım,
Çapkın hemen sormaz mı: Ne gün nikâh olacak?.
Anladım, bir gececik bile geçirmeden,
Karanlık saçlarımda benim sabah olacak!
Yarın intikamımı alır elbet plâjlar:
O bembeyaz vücudu yanıp siyah olacak!

ÇİMDİK

YAZISIZ!..

Hikâyecik:

İnce Politika

Amcamın kırk beş lira tekaüt aylığı, bir evi, bir de sevgili kedisi vardı. Kardeşimle onu sık sık ziyarete giderdik. Kedi fevkalâde şımarık ve pis bir mahlûktu. Daima baş sedirde oturur, bir misafir geldi mi orasını da beğenmiyerek kucağına çıkardı.

Kardeşim titiz bir delikanlıdır. Kendi dizlerine, omuzlarına tırmanmağa kalktıkça titizlenir ve çok kere dayakla yanından koğmağa mecbur olurdu. İhtiyarlık amcamı çocuğa döndürmüştü. Kedisinin dayak yediğini gördükçe adetâ mahzun olur: «Yapma Mehmet. Ne istiyorsun bîçareden? İnsan buna vurmağa nasıl kıyar?» diye söylenirdi.

Bana gelince, minder üstüne bıraktığım yeni pardösümün üstüne pislediği bir bayram günündenberi ona benim de garazım vardı. Fakat ben bu garazı, gizler, amcamla beraber bulunduğum zaman kediyi dizlerimin üstüne oturtarak saatlerce okşardım.

Sebebine gelince, Allah geçinden versin, amcam nasılolsa bir gün bu fani dünyaya gözlerini yumacaktı. Kardeşimle benden yakın akrabası yoktu. Evi ya bana, ya kardeşime bırakacaktı. Kedi vasıtasile kalbini elde ettiğim için piyangonun bana isabet etmesinde daha büyük şans vardı.

Kardeşim saf bir delikanlıydı. Benim bu ince politikama akıl erdiremez, kediye gösterdiğim muhabbeti gördükçe: «Şaşıyorum sana, Bu pis mahlûka nasıl tahammül ediyorsun?» derdi.

★

Nihayet bir gün amcam Allahın emrile öldü. Üç gün sonra da noterlikte vasiyetnamesi okundu. Sevgili ihtiyar bu vasiyetnamede şöyle yazıyordu:

«Dünyadaki bütün servetim bir harab ev ile bir kediden ibarettir. Küçük yeğenim Mehmet maddî bir gençtir. Büyük yeğenim Ahmedin bilâkis hassas ve müşfik bir ruhu vardır. Kediye karşı gösterdiği zâf derecesindeki muhabbet bunun delilidir. Bu itibarla sevgili kediyi ona lâyık görüyorum, evi Mehmede bırakıyorum.»

Yıldız böceği

326

ADA Vapurlarında

Ada, hele Büyükada, cennettır Ama, gidiş geliş, düne kadar bir cehennem yolculuğu idi. Doğru postalarla bile bir saatı taşa taşa dolduruyordunuz.

Bari, mavi gökle mavi deniz arasında, yaz rüzgârına gömülmüş ferah bir yolculuk olsaydı bu!... Ne gezer!.

Sabahın ilk ve akşamın son postalarında bir iskele faciası başlardı: Mendiller elde, ceketler omuzda, demir parmaklıklar arkasına toplanmış yolcular, sanki demirperde mahkûmlarıydı: Bütün hürriyetinizle çımacıların emrinde idiniz! İçeri, buzlar taşınır, siz ayakta seyircisiniz!.. Gazoz sandıkları gider; siz durursunuz!.. Bir kaç hatırlı yolcu sızar; siz, dişleriniz ve yumruklarınız sıkılmış, kâfes içindesiniz!

Ve çımacılar, gardiyan cakasiyle, durmadan dolaşırlar!..

Meğer, bütün bu cehennem azabının bir cennet safası olması için, çok değil, üç vapur kâfiymiş: Paşabahçe; Dolmabahçe, Fenerbahçe!..

Şimdi, gidiş - geliş, günün her hesaplı saatinde, bu birbirinden güzel gemiler sizi bekliyor: Kapıları, yolcuları saadete davet eden kollar gibi açık!

Ooooh!.. Beğen beğendiğin yerde otur: İçiçe zarif salonları, rahat ve şık koltukları, güvertesi, terası, hattâ viskiden maden suyuna kadar bahtiyarlığınızı artırmağa hazır barı ile...

Yolculuk mu?.. Tatlı bir rüya hafifliğiyle geçen kırk beş dakika!..

★

Ammaaa!.. Evet, her saadetin bir amması mutlaka olacaktır. ve bunun da vardır: Sayın yolcularımız!

Hayır, hayır,. Hoyrat oturuşlardan, bıçkın konuşuşlardan şikâyet etmiyeceğim. Onlara çoktan alıştık.

Şikâyetim... nasıl söyleyim, bilmem ki, bizim tâbiiyyet Türklerinden, yani sevgili vatandaşlarımızdandır!

Dikkat ediyorum, sabahları sekiz ve dokuz postalarında, Türk gemisi üç kültür bölgesine ayrılıyor: Erivan, Atina, Filistin!

Ermeni vatandaş, sade Ermenice konuşuyor: kadını ile, erkeği ile, hattâ bızdığı ile... Maşallah hepsi kalın yapı oldukları için sesleri de gür...

En çok bunlara şaşıyorum doğrusu: Biz kendilerini hâlâ ve hâlâ Türk sandığımız için darılmazlar sanırım, insan bu Ermeniceyi nasıl bağıra çağıra konuşur ayol?.. Ceviz kırar gibi, geyirir gibi, çatır çutur, gacır gucur bir dil... Bu kelimelerin sesile tırmalanmamak için insanın ne katı zevki olmalı!..

Yahudi vatandaş, biraz daha başka türlü: Eskiden, dünya dillerini öğreten konuşma kitapları vardı, tıpkı onlar gibi... Fransızca başlıyor, İngilizce devam ediyor, musevice bitiriyor.

Dikkat ediyorum: Maşallah hepsi Türkçeye tövbeli!..

Kızı, Faruk Nafiz'in şiirlerini ezberleyen Adato dostumuz, bu hale mutlaka benden çok hayrettedir!

Bir şey daha var. Hem de mühim bir şey: Sabahları, iş adamlarını taşıyan 8 ve 9 vapurlarında yalnız Türkçe değil, Türk de hemen hemen yok denecek kadar az... Bakıyorum, bir Yahudi grupu: Kızgın tavada patlıcan kızartır gibi cızır cızır kendi dilleriyle konuşuyorlar...:

Ötede Rum vatandaşlar: Palikarya şakalariyle karışık kendi öz dilleri...

Beride, yağlı ve yağız bir topluluk: Egurnayım, megurnayım!..

Peki, Türkler, asıl Türkler, Ahmetler, Mehmetler, Ayşeler, Fatmalar mı nerede?..

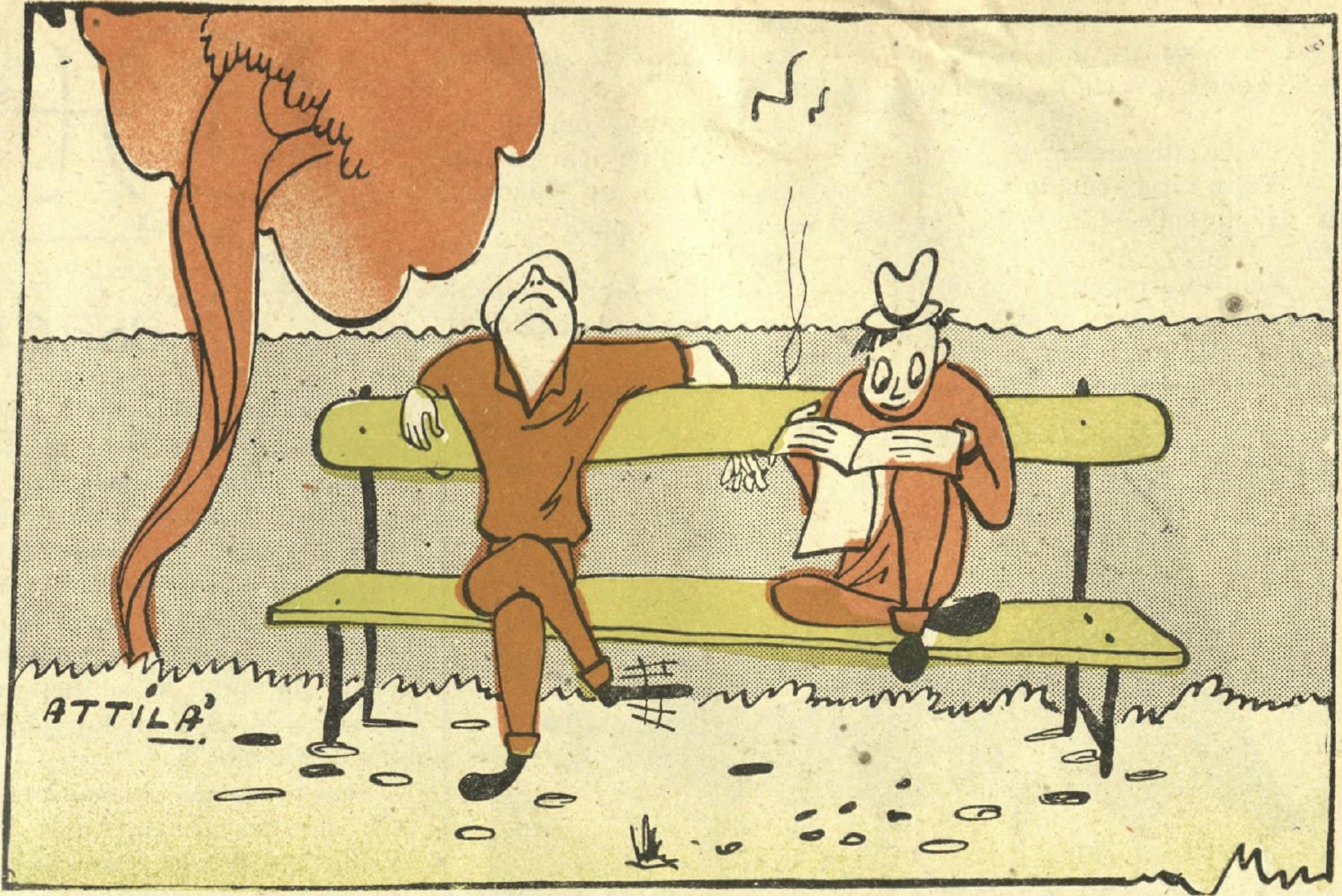
Haaaa, bir gün, çoğunluk halinde onlara da rastgeldim: Hiç bir Yahudinin, hiç bir Ermeninin, hiç bir Rumun bulunmadığı, tenbeller ve işsizler kampı öğle vapurunda!.

İşte orada yalnız, ama yalnız Türkçe konuşuluyor!.

Zavallı Türk ve zavallı Türkçe!

ÇİMDİK

— Beriayı asmışlar...
— Vay canına... Komünistleri Rusyada bile yaşatmıyorlar demek!.

— Hani hesap sormıyacaklardı yahu!..

RENKTEN RENGE!.

İki arkadaş arasında:

— Tebrik ederim, evlenmişsin.

— Teşekkür ederim dostum!.

— Yahu hiç haber de vermezsin. Düğününde bulunmak isterdim.

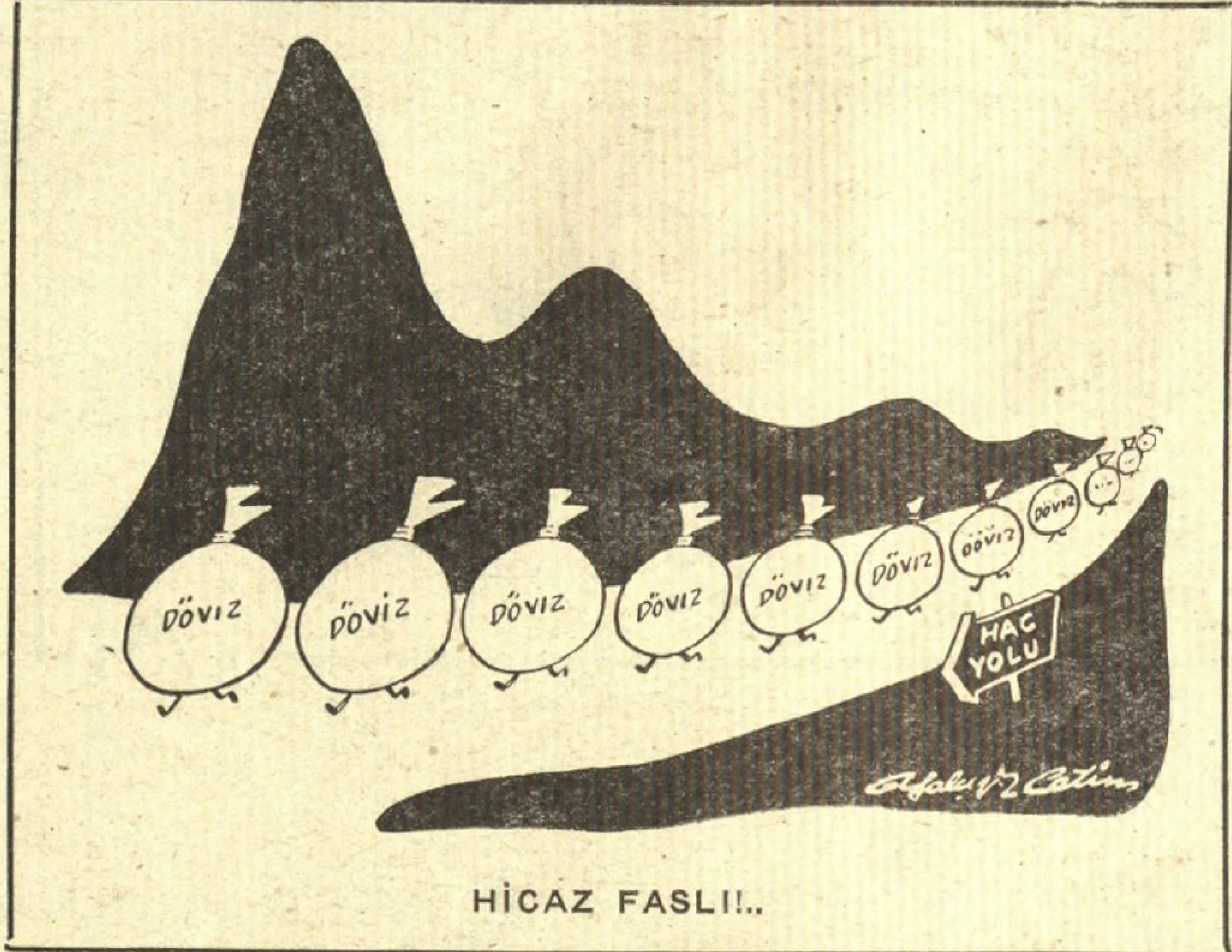
— Seni unuttuğumu sanma... Pek aceleye geldi de kimseye haber vermeğe vakit kalmadı!.

— Evlendiğin kız esmer mi, sarışın mı?

— Bugün sarı şapkasile sarı tayyörünü giydiği için sarışındır. Fakat yarın ne olacağını şimdiden kestiremem!

— Nasıl olur?

— Basbayağı olur. Saçlarını, kaşlarını elbisesinin rengine uy durur da...

HİCAZ FASLI!..

GÖRÜLMEMİŞ ŞEY!

Yalnız erkeklerin bulunduğu bir mecliste, kadınların fazla konuşmayı çok sevdiklerinden bahsediliyordu. Birisine sordular:

— Siz geveze olmayan kadınlardan hoşlanır mısınız?

O cevap verdi:

— Vallahi bilmem... Belki hoşlanırım, belki de hoşlanmam...

— Ne demek?

— Yaşım elli.. Geveze olmayan bir kadına şimdiye kadar hiç rastlamadığım için bir şey diyemiyeceğim!.

O

TEHLİKELİ MARİFET

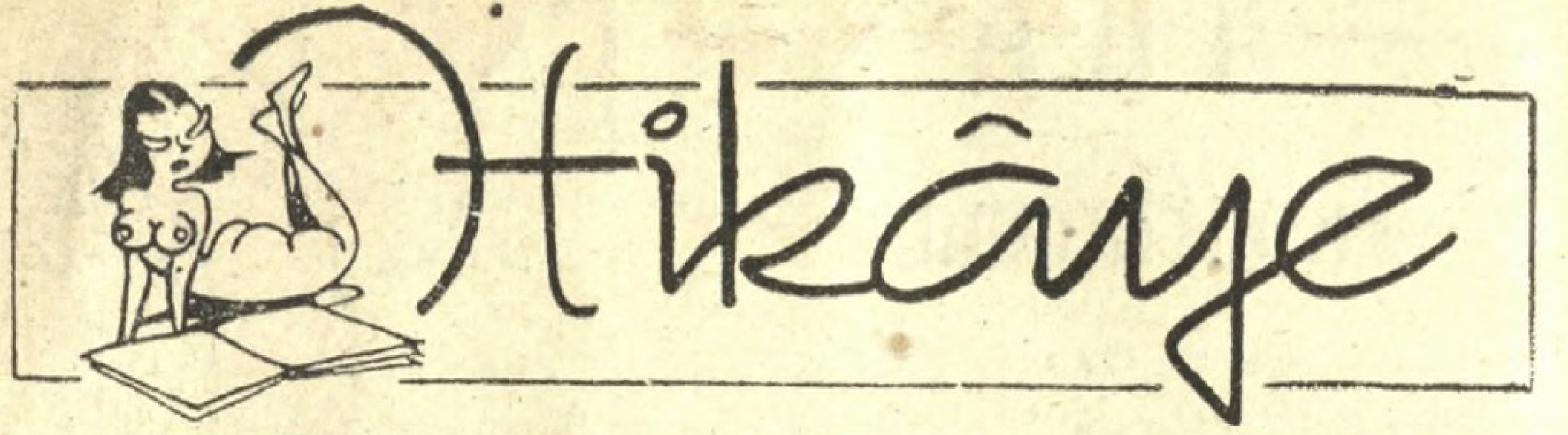
İpnotizmacı o gece büyük hünerler göstermişti. Sahneye çağırıp uyuttuğu bir takım kimselere, meselâ baş locada oturan kibar kıyafetli adamın ev sahibine kaç aylık borcu olduğunu, bayanının ne renk gömlek giydiği yolunda bir takım şaşılacak şeyler söyletmişti.

Nihayet ön sırada oturan iki kişiden birini sahneye çağırdı, bir iskemleye oturttu, sonra seyircilere dönerek:

— Şimdi bu bayı uyutacağım, dedi, bir dakika sonra hafızasını kaybedecek, kim olduğunu ve şimdiye kadar neler yaptığını unutacak.

Halk alkışladı. Fakat oyun başladığı zaman sahnedeki adamın arkadaşı birdenbire yerinden kalkarak manyatizmacıya bağırdı:

— Yahu arkadaş... Sen bu marifetten vazgeç.. Buraya gelirken arkadaş benden iki lira borç aldı. Hâfızasını kaybederse bizim papeller yanacak!.

Tesadüf bu ya...

Tesadüfler bazan öyle zincirleme bir şekilde birbirini takip eder ki ,insan bu kadarının ard arda sıralanacağına ihtimal veremez. Hayatta, gerçekde böyle şey olmaz der. Uydurma der, masal diyeceği gelir. Ama oluyor işte... Ben Ankaraya giderken, böyle bir sıra tesadüfün artık oyuncağı mı diyeyim, kurbanı mı, bir şeyi oldum işte.

Haydarpaşadan kompartımanıma girdiğim zaman, trenin hareketine beş dakika vardı. Köşede de bir genç kız oturuyordu. Bende bir hassa vardır; bir bakışta insanın ne olduğunu anlarım. Bu kızın da yolcu olduğunu anladım. Ama, kelimenin tabiî mânasiyle yolcu demek istiyorum. Gerçi, kompartımanın eşya yerinde bir sürü valiz vardı ve başka da kimse yoktu ama içeride, bütün bunlar o genç kızın Ankara yolcusu olmasını şart kılmazdı. Sade, yüzünde o güzel gözlerinde öyle cıvıl cıvıl bir hava vardı ki, o, yalnız uzun yolculuğa hazırlananlarda görülür.

Birdenbire genç kızın yüzü endişelendi. Ben yerleştim. O koridora, pencereye fırladı. Tam o sırada tren hareket etti. Mendiller falan filân... Kızcağızı geçirmeğe kimse gelmemiş olacak, içeri çabuk döndü. İri bakışları bendeydi:

— Güle güle gidin! dedim, anlaşılan siz de Ankaraya gidiyorsunuz!

— Teşekkür ederim. Annem

— Hayat pahalılığının sebepleri hakkında rapor...
— Geçenlerde yazdık ya...
— O eski Vekile idi, şimdi yenisine anlatılacak!..

— İnönü 954 de iktidara geçeceğiz demiş.
— Şu Ankaranın sıcakları insana söyletir!..

gelecekti ama, dayımla Pendikten binmesi ihtimali de var.

Geçti karşıma oturdu. Biraz sinirliydi. Öyle ya, koskoca trende, bir alay eşya ile incecik bir kız. Sahiden gayet inceydi ama, beli, ayak bilekleri ve boynu... Yoksa göğsü güzel ve diri, dudakları henüz öpülmüş gibi kabarık ve toplu, gözleri kudretten sürmeli ve baygındı.

Bir müddet susarak birbirimizi seyrettik. Ben detektifliğe başladım: Amerikanca bir mecmua vardı yanında, demek Kolejde okumuştu. Zaten halindeki serbest ifade ve hayata cesaretle bakışı da bunu gösteriyordu.

— Siz de Ankaraya mı?

Bunu, o sormuştu.

— Evet. Ama ilk defa gidiyorum.

— Ya... Ankarayı bilmez misiniz?

— Hiç görmedim. Siz oralı mısınız?

— Evet. Şimdi tatil olduk. Burada dayımlardaydım. Hemen dönmem icap etti.

— Halbuki İstanbulda asıl yaz güzeldir.

— Güzelse siz neye bırakıp gidiyorsunuz?

— Mes'ut bir tesadüfle... Davetli olarak gidiyorum. Bir akrabam...

— Ben de başka bir şey söyliyeceksiniz zannettim.

— Ne gibi?

— Meselâ bana rastlamak için yola çıkmışsınız falan gibi bir şey... Mes'ut tesadüf dediniz de...

— Ha... Orası öyle tabiî...

— Hiç başka da yolcu yok galiba...

— Evet, şey hanım...

— Nasıl?

— Şey hanım dedim, isminizi bilmiyorum ki...

— Belma...

— Teşerrüf ettim efendim. Ben deniz de Necdet...

Pendiğe geldik. Annesi gelmedi. Muhakkak vapuru kaçırmış olacaklarmış. Acaba inseymi miş?

— Yarına kalsanız olmaz mı?

— Düşündüm ama, evleniyorum. Mutlaka bu trenle gitmem lâzımdı...

— Ya!... Vah vah...

— Neye vah vah? Annemin treni kaçırışına mı?

— Ona da, size de... Baksanıza, evleniyormuşsunuz...

Evvelâ güldü, sonra somurttu. Gözlerinin içine bakıyorum. Yola yalnız devam edecektik. Tren Herekeye geldiği zaman iyice gece çökmüştü. kuşetleri açtırdık. Ben dışarı çıktım. O soyundu. Yola alışık olduğu için tam tertibatla seyahat ediyor. Mükemmel de uyurmuş.

Fakat vagonda mavi ışık yanınca, iş değişti. Herkes kabahati kırmızı ışığa yükler ama, mavi ışığın da müthiş bir büyüsü var. Artık sabrım, tahammülüm kalmamıştı. Belma da gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. Perdeleri de çekmiştik zaten. Yol maceralarının heyecanı hangi hâdisede bulunur?

Nasıl olduysa oldu. Bunda da tesadüfün rolü var. Çünküy böyle şey sık sık olmaz. Tren, bir istasyondan kalkarken birdenbire sarsıldı. Belmayı kollarımın arasında buldum. Ağzını da ağzımda...

★

O gece ikimiz de uyumadık. Uyuyamadık. Belma, hemen hemen tanımadığı bir adamla evlendiriliyordu. Bin kere pişmandı :

— Ah, diyordu, keşke seni daha evvel tanısaydım... Şu iş olmasaydı. Pek hoşlandım senden!

Ya ben? Yıldırımla vurulmuş gibi âşık olmamış mıydım? Fakat heyhat... Kader ağlarını ördü ve biz Ankaraya geldik. İstasyondan bir otomobile bindik.

— Nereye gidiyorsunuz? dedim.

— Cebeciye...

— Aman ne iyi tesadüf. Ben de oraya, Sevim apartımanına...

— Nasıl olur? Ben de oraya, 3 numaraya...

— Ben beş numaraya...

— Beş numara mı? Mimar Vedat beylere mi?

— Evet. Akrabamdır, düğüne geliyorum. Tanır mısınız?

— Ayni apartımanda oturduğumuza göre...

Gittik. Evli evine, köylü köyüne. O akşam Vedat:

— Haydi gel, dedi, seni nişanlımın evine götüreyim.

Ben, bir yerlere gideceğini sanırken bir kat aşağı indik. Bizi buyur ettiler. Vedat bana nişanlısını takdim etti:

— İşte Belma... Bir haftaya kadar evleniyoruz...

Tesadüfün bu derecesine inanılmaz ama, daha inanılmazı var. Belki gazetelerde okumuşsunuzdur: «Bir genç, akrabasının nişanlısını kaçırdı!» diye. İşte o genç benim. Sahi, size Ankaraya ne münasebetle geldiğimi söylemeği unutmuştum. Besbelli Belmayı kaçırmağa gelmişim!

— Hikâyeci —

EVLİLİK SAADETİ

Yeni evlenen bir zata sordular:

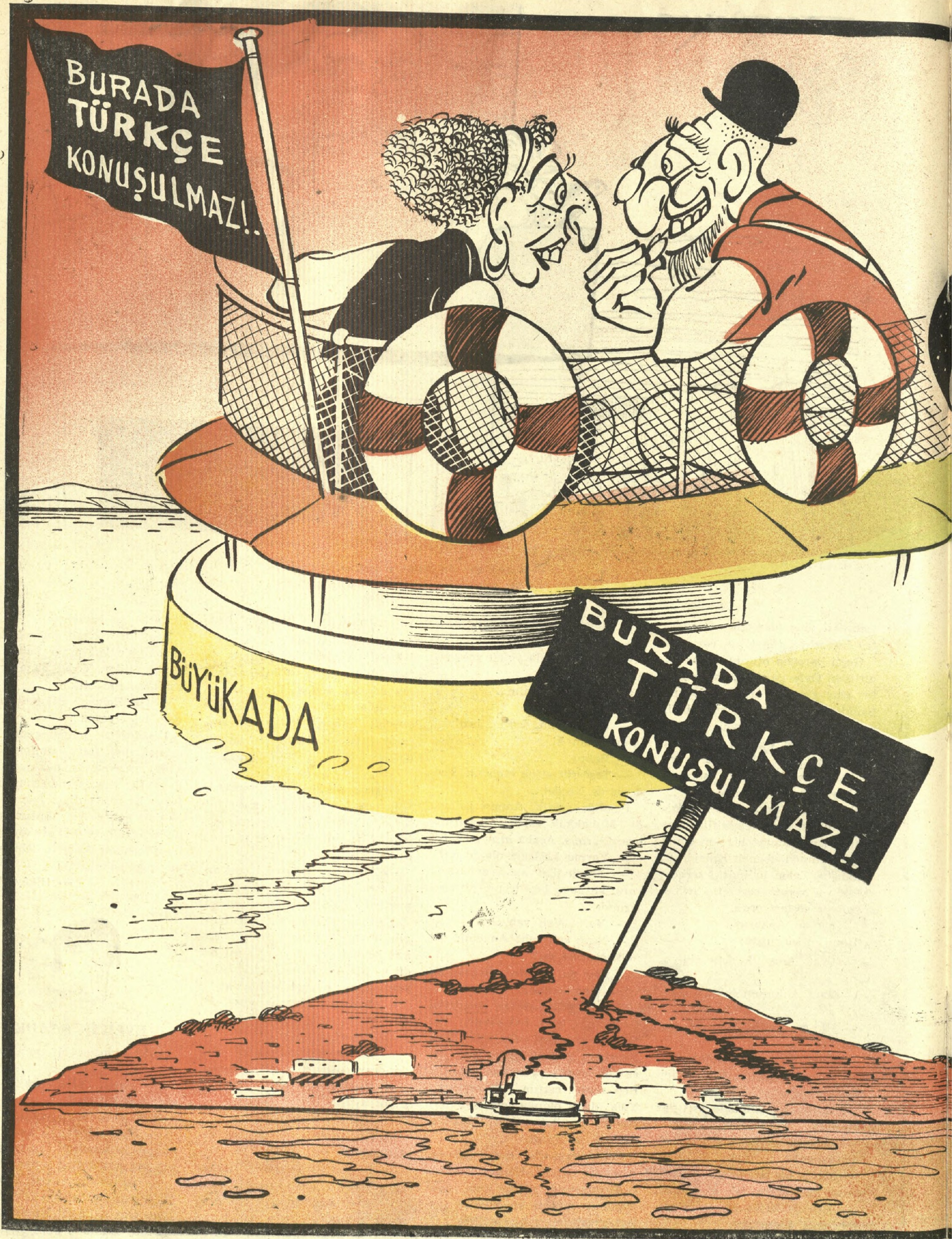
— Nasıl, aile hayatından memnun musun?

Yeni evli cevap verdi:

— Fevkalâde!.. O kadar mesudum ki kendimi tamam yirmi beş yaş gençleşmiş zanediyorum.

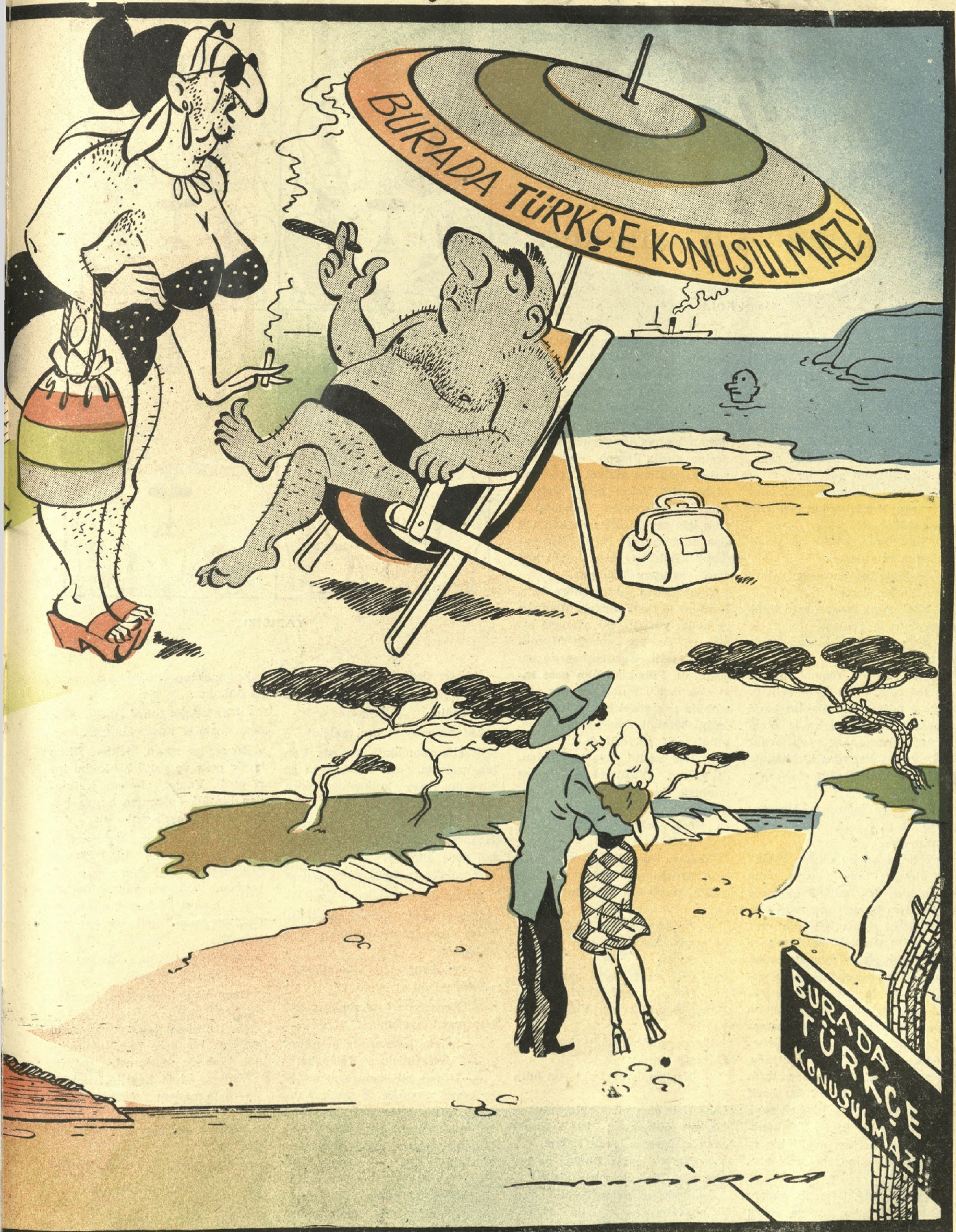
— Allah daha çok bahtiyar etsin ama bu zannın sebebi ne?

— Gayet basit! Karım sigara içmeme müsaade etmiyor da on yaşında yaptığım gibi gizlice kullanıyorum!.

BURADA
TÜRKÇE
KONUŞULMAZ!..
BÜYÜKADA
BURADA
TÜRKÇE
KONUŞULMAZ!

330

İşte Büy

ükada!

Dünya Mizahından

"Carmen" Oynanırken

Yazan :
Henri FOLK

Zengin iş adamı Mösyö Vantaz, yazıhanesine gitmeden evvel, yeni uyanmış olan güzel karısını öptü ve:

— Dinlen Hélène'ciğim, dedi, dün akşam «Carmen» operası seni oyalıyabildi mi bari?

— Hem çok eğlendim şekerim. Gelmeliydin sen de.

— Gayet iyi biliyorsun ki, işlerim vardı. Manlubec'ler bizim locaya geldiler mi?

— Hayır ya... Düşün bir kere görmedim bile onları.

— Öyleyse bütün gece yalnız başına kaldın demek.

— Evet. Ama Joseph beni tiyatronun önünde bekledi.

— Öyle ya. Allaha ısmarladık canımın içi.

Joseph, bir eli otomobilin direksiyonunda, ciddî ciddî evin önünde bekliyordu. Vantaz zarif arabasına atladı. Farkında olmadan bir eli oturacak yerle arkalığın arasına kayınca, bir kâğıda ilişti. Kâğıdı çekti. Bir mektuptu bu, okudu:

«Bu cuma Vineuse sokağı mükerrer 57.

Tontonum.

Şayet kocan bu akşam başına belâ olmazsa tam dokuzda bana gel, evime. Harikulâde eğleneceğiz. eh, ben de pek memnun olacağım tabiî. Sana bayılıyorum.

Gustave de Soprane»

Vantaz'ın gözleri yuvalarından uğradı. Dün akşam karısı yalnızdı! Dostları da acele bir iş yüzünden tiyatroya gelememişti! Şakaklarından soğuk bir ter sızmağa başladı. Bu mektubu Hélène-in dün gece arabada unuttuğu, gün gibi âşikârdı. Vantaz, şoförünün hayretine baktı. Bu herif neler biliyordu? Belki her şeyi, belki de hiç bir şey! Yazıhanenin önünde inerken sanki hiç ehemmiyet vermiyormuş gibi sordu:

— Söyle bana, Joseph, akşam madamı tiyatrodan sonra doğru eve getirdin ya, rahat rahat?

— Evet efendim.

— Dün çok sıcaktı. Madam gece arabayla şöyle bir dolaşmadı mı?

— Hayır efendim, dolaşmadı madam tiyatrodan temsil bitince çıktı. Hattâ bana da sonuna kadar kalacağını tenbih etmişti..

Vantaz, daha fazla bir şey sormağa cesaret edemedi ve aklını başına toplıyabilmek için yazıhanesine girdi:. Joseph, cevap verirken, sıkılmış gibiydi. Yalan mı söylemişti? Yoksa güzel Hélène, onun şüphelerinden kurtulabilmek için sevgilisine giderken taksiye mi binmişti? Nasıl bilse yarabbi! «Buldum» dedi, kendi kendine, «kolayını buldum».

Yazıhaneden çıktı. şoföre beklemesini söyledi. Sokağı dönünceye kadar yürüdü. Bir arabaya atladı ve Vineuse sokağı 57 mükerrere gitti. Etraftan sorup soruşturdu. Filhakika dün gece saat ona doğru muhteşem bir otomobille çok güzel bir kadının geldiğini öğrendi. Ona kendi otomobilini tarif ediyorlardı.

— İşte ispatı! diye homurdandı Vantaz. Yazıhanesinin önüne dönünce Joseph'in gırtlağına sarılmamak için kendini zor tuttu. Herif gözleriyle katlederek:

— Eve! dedi.

Madam Vantaz daha yeni kalkmış, tırnaklarını boyamakla meşguldü. Kocasının geldiğini görünce:

— Ne kadar erken döndün? diye sordu.

— Evet.

— Nen var? Hasta mısın?

— Nem mi var? «Gustave Soprane, 57 mükerrer, Vineuse sokağı!»

Karısı gözlerini bile kırpmadı. Hayretle sordu:

— Hasta mısın? Doktorun adresi mi?

— Hsta mıyım? Doktor mu? Eh, bu mükemmel işte... Şimdi sana gösteririm, rezil kadın...

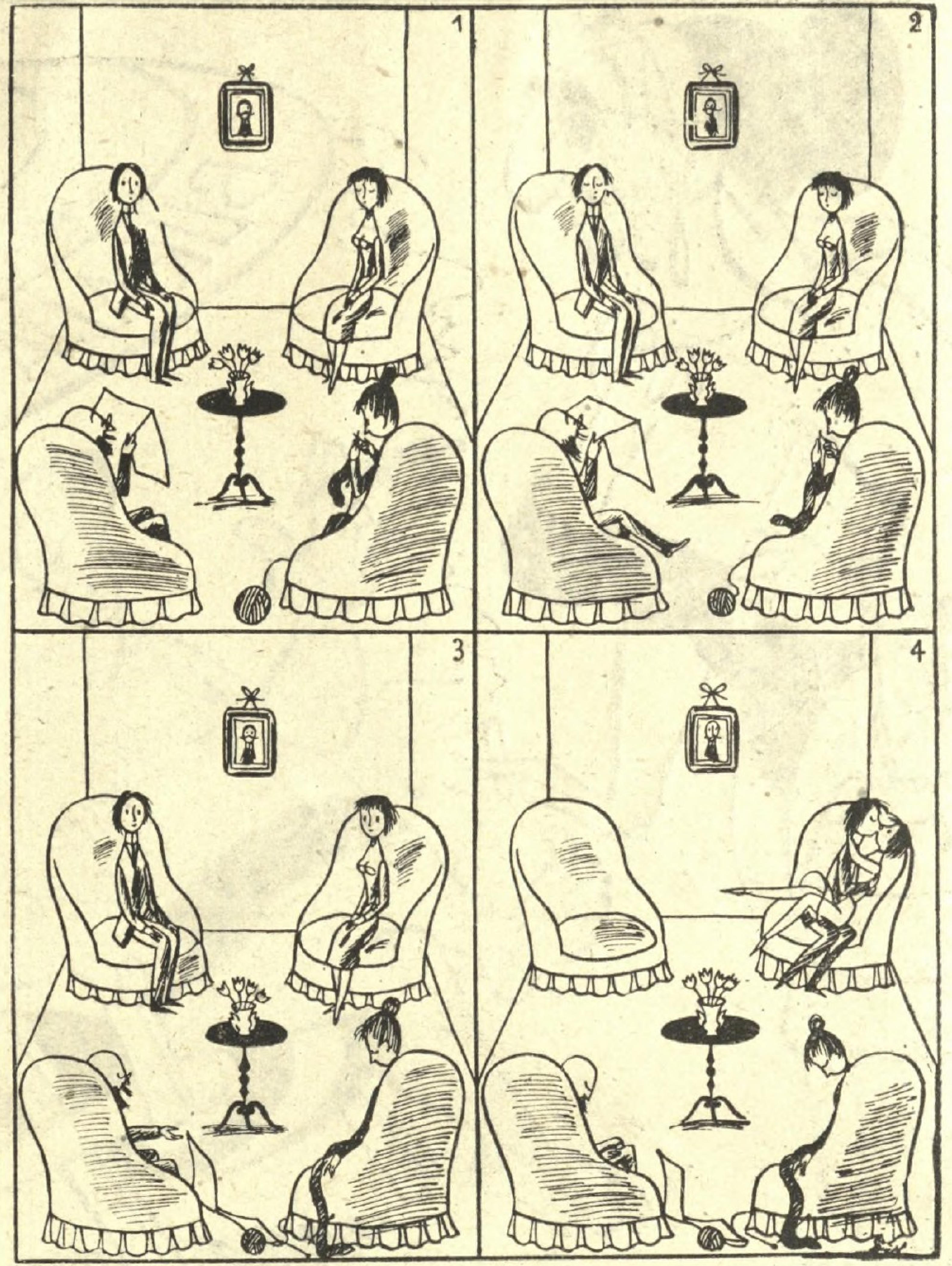
— Nereye ayol? Bunlar ne biçim söz? Nereye gidiyorsun?

— Âşıkının evine. Seninle sonra hesaplaşırız.

Ve kapıyı vurdu, çıktı.

— Vineuse sokağı, 57 mükerrer.

Joseph gözleri büyüyerek sordu:

YAZISIZ!..

(Fransız karikatürü)

— Ne dediniz, ne dediniz?

— Vineuse sokağı, 57 mükerrer, dedim.

Lâf anlamıyan beri gelsin!

Joseph adamakıllı kızardı. Vantaz, arabada, onun kulaklarını görüyordu: Önce kıpkırmızı, sonra mosmor!

— Mendebur, diye düşündü, Hélène'in suç ortağı... Herhalde bol para almıştır!

— Mösyö Gustave de Soprane?

— İkinci kat, sağdaki kapı!

Kapıyı çaldı, kartını gönderdi. Mavi pijamalı çok zarif bir genç göründü:

— Teşerrüf ettim efendim, diyordu, sebebi ziyaretiniz?

— Kocasıyım. Anladınız mı? Her şeyi biliyorum.

— Kimin kocasısınız efendim?

— Metresinizin... Hélène'in.

— Mösyö, sizi tanımıyorum. Size hesap vermeğe de mecbur değilim, Ama bana pek heyecanlı görünüyorsunuz. Sizi yatıştırmak için metresimin adını söyliyeyim: Mathilde...

— Hah hah hay... Güleyim bari. Demek Mathilde... Karımı tanımıyorsunuz ha? İddianız bu, demek...

— Benim hiç bir iddiam yok. Gösterin bakayım. Fotoğrafı var mı?

— Hayır ama, sizin yazdığınız alçakça mektup elimde. Arabamda buldum..

— Ya? Ama tuhaf... Müsaade eder misiniz? Kapı çalınıyor...

Bir saniye sonra, etekleri zil çalarak, genç ve güzel bir kadın içeri girdi. Vantaz'ı hesaba katmadan bir âlâ öpüştüler. Sonra kadın neşeli neşeli anlanttı:

— Sorma şekerim. Öyle acayip oldu ki... Kapında kimi görsem beğenirsin? Hani dün akşam tiyatronun önünden yanlışlıkla bindiğim hususî arabanın nazik şoförünü! Adam beni buraya getirmişti...

— Bak sen... Ya... Ha, şu benim mektubu versen?

Genç kadın çantasını karıştırdı. Rengi uçtu:

— Yanımda yok. Akşam otomobilde bir kere daha okudumdu. Arabada unutmuşum galiba..

Vantaz, âdeta keyifle bağırdı:

— İşte madam... Arabamda buldum ve geri getirdim...

Gustave de Soprane tamamladı:

— Hem ne kibar bir şekilde, bilsen...

RESİM SERGİSİNDE

Ressam «Ay ışığında buse» isimli toblosunu dikkatle seyretmekte olan bir beye yaklaşır:

Ressam — Tablomu beğendiniz galiba?

— Cidden çok güzel. Ben de ona kıymet biçmekle meşguldüm.

Ressam — Tablomu bu kadar iyi anlıyan bir zatla bir alışveriş yaparsam çok memnun olurum.

— Öyle olacak gibi?

Ressam — Kaç lira takdir buyuruyorsunuz?

— Otuz lira.

Ressam — Az değil mi?

— Otuz lira para cezası az değil. Çünkü açılacak dâva âdabı umumiye dâvası olduğu için en aşağı iki ay da hapsinize hükmetmek lâzım gelecek... Kendimi takdim edeyim... (...) inci ceza hâkimi...

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Doktor ve İmam

Mahalle imamı bir kaç gündenberi dizanteriden yatmakta olduğunu işittiği komşusu Halil Beye hatır sormağa gidiyordu.

Kapıda doktor Hasan'a tesadüf etti. Uzun zamandanberi tanışırlardı. Birbirlerine selâm verdiler.

— Siz de Halil'i ziyarete mi gidiyorsunuz imam efendi?

— Evet. Hasta olduğunu işittim de...

Bir hizmetçi kız kapıyı açmıştı. İmam nezaketle geri çekilerek:

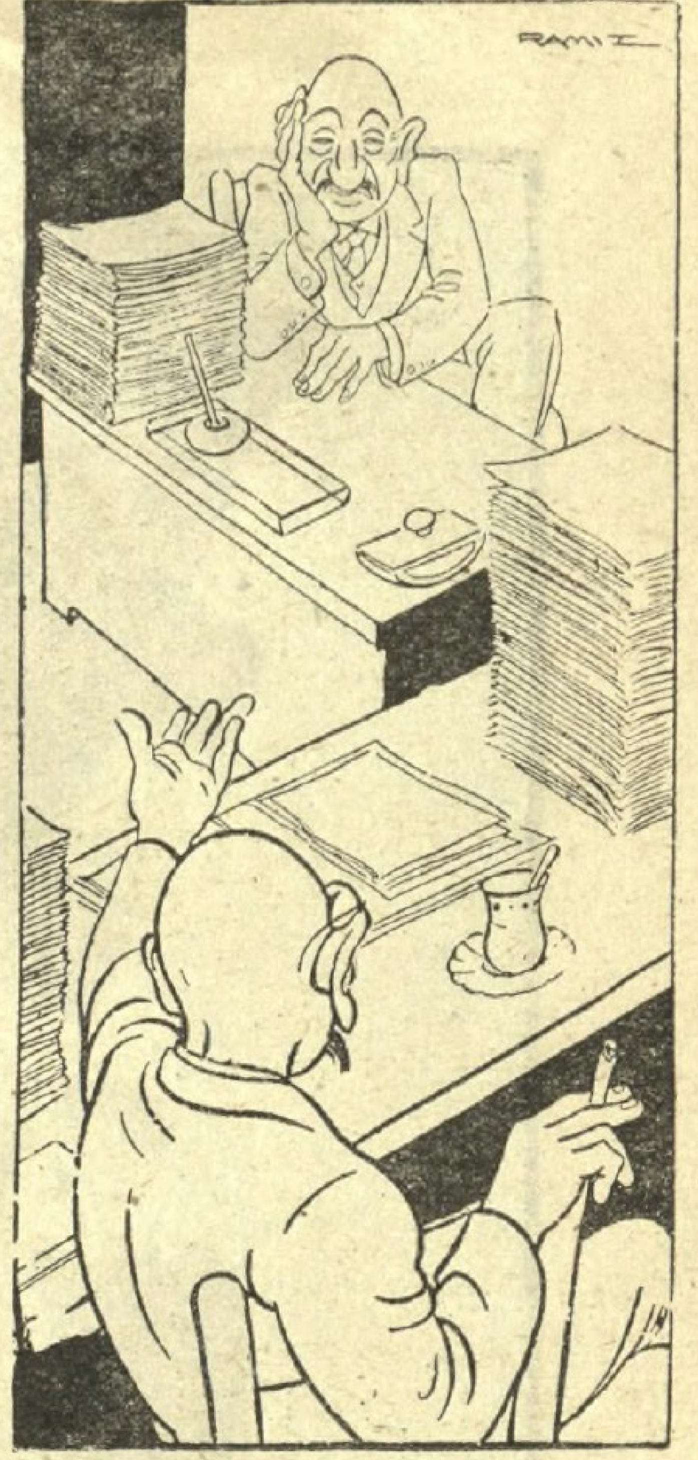
— Buyurun doktor, dedi.

Doktor itiraz etti:

— Olmaz imam efendi. Siz benim babam yaşında bir muhterem ihtiyarsınız. Sizden evvel girmek ayıp olur.

İmam güldü, doktoru hafifçe arkasından iterek:

— Haydi doktor, dedi, dünyanın kadim ananesini bozmıyalım. İmam hasta evine daima doktorun arkasından girer.

— Tekaüt olunca halimiz yamandır, elimizden bir iş geldiği yok...

— Korkma, kırtasiyeci oluruz!.

ÂDEMLE HAVVA PLÂJDA :

— Zavallı çocuklarımız, hâlâ bizim bıraktığımız gibi...

Meşhedinin Darbımeselleri

Dünyada yalanuz içi şey hoptu: Arvatla gavun. İçisinin de hafifi fena, ağırı iyi oluptur.

★

Gaynanan olanda, ana yıldız kimin ırahdan bahasın!

★

Bir gün şâd olmah dilersen evlen, hemişe şâdlığ istersen bekâr gal!

★

Hüda, eyağı olmıyan kişiye şalvar ihsan eyler.

★

Yohluh gapudan gelende, arvat penzireden gaçar.

★

Divaneyi zaptetmeyi dilersen, ana bir arvat veresen!

★

Hane yandıhtan sonra herçes suyun taşir.

★

Eşşek başha düşünür, eşşekçi başha!

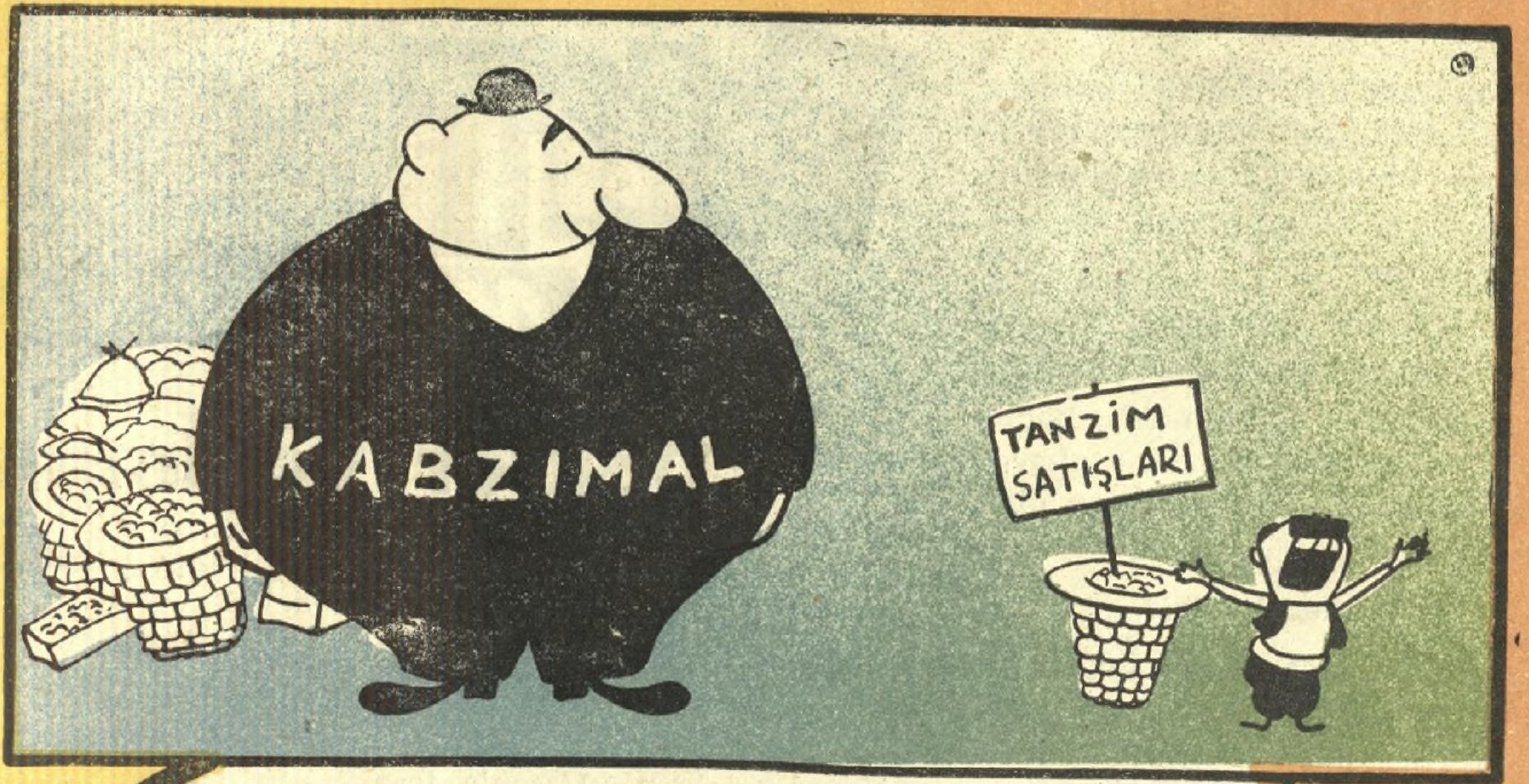
★

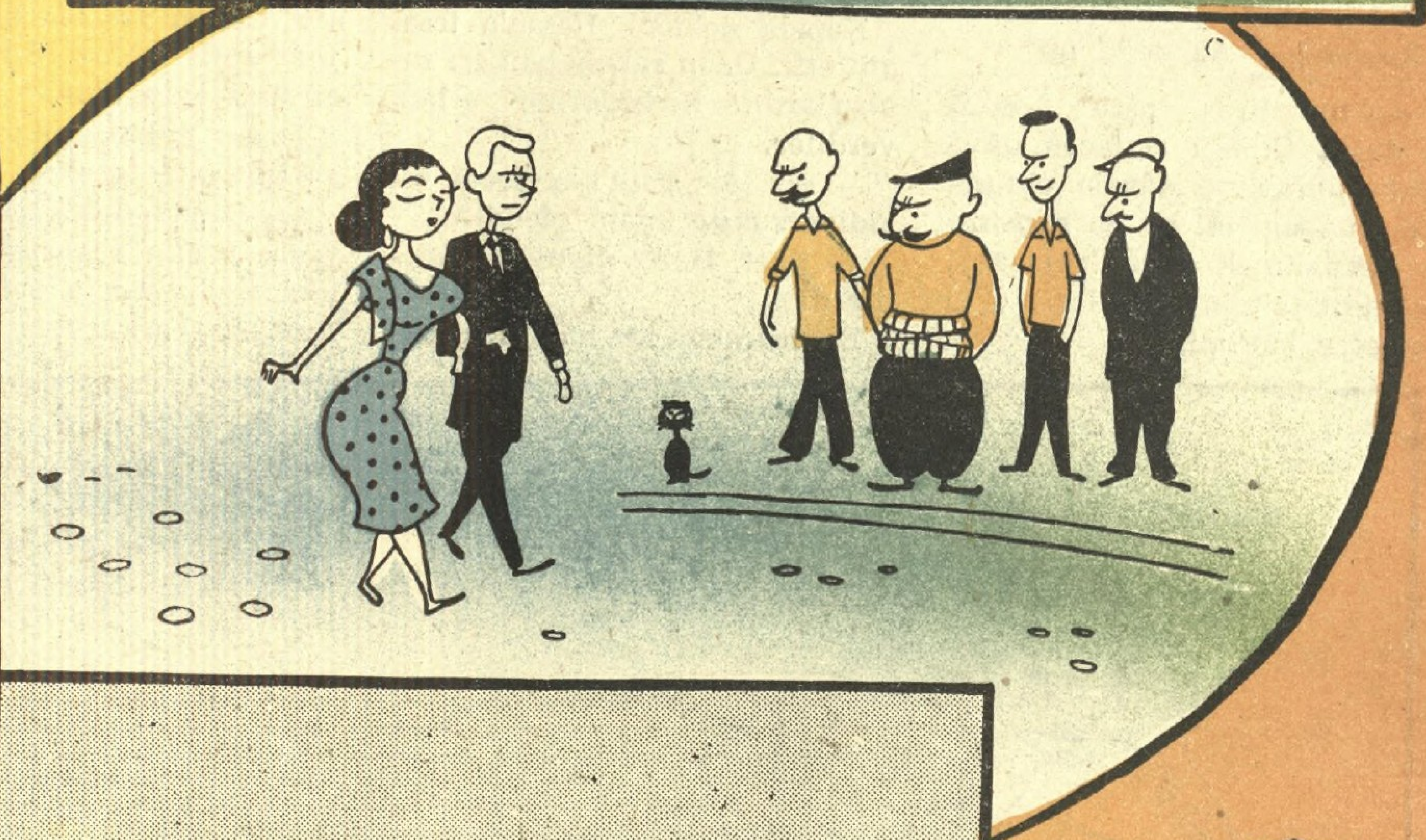
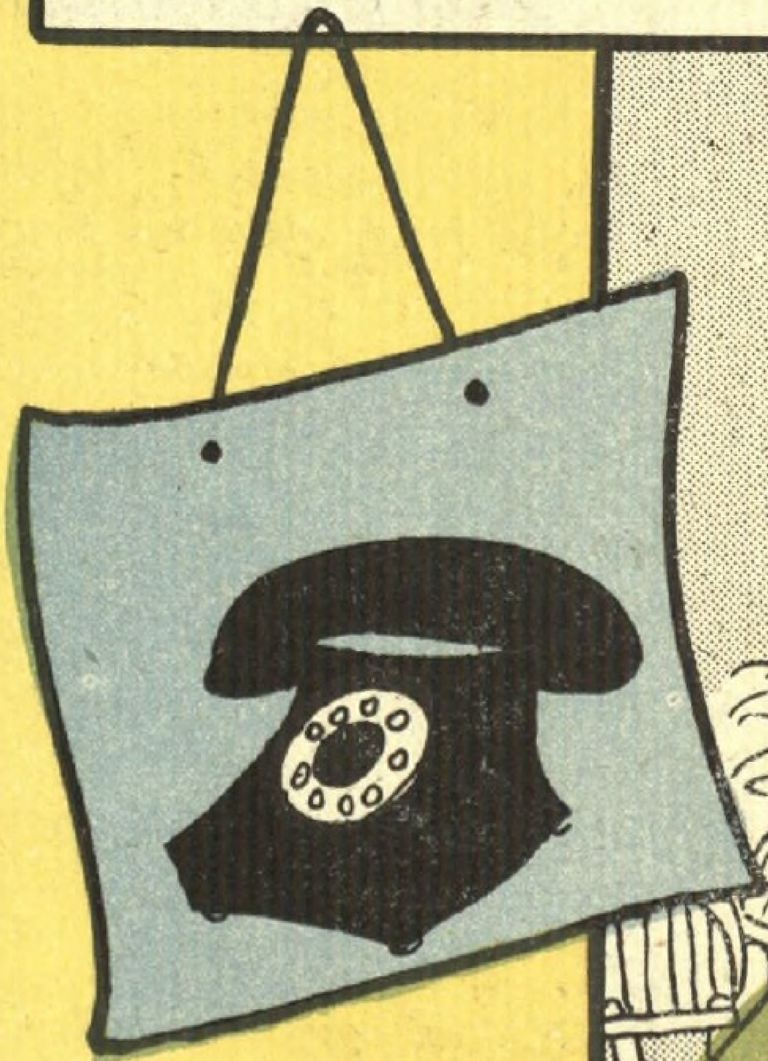
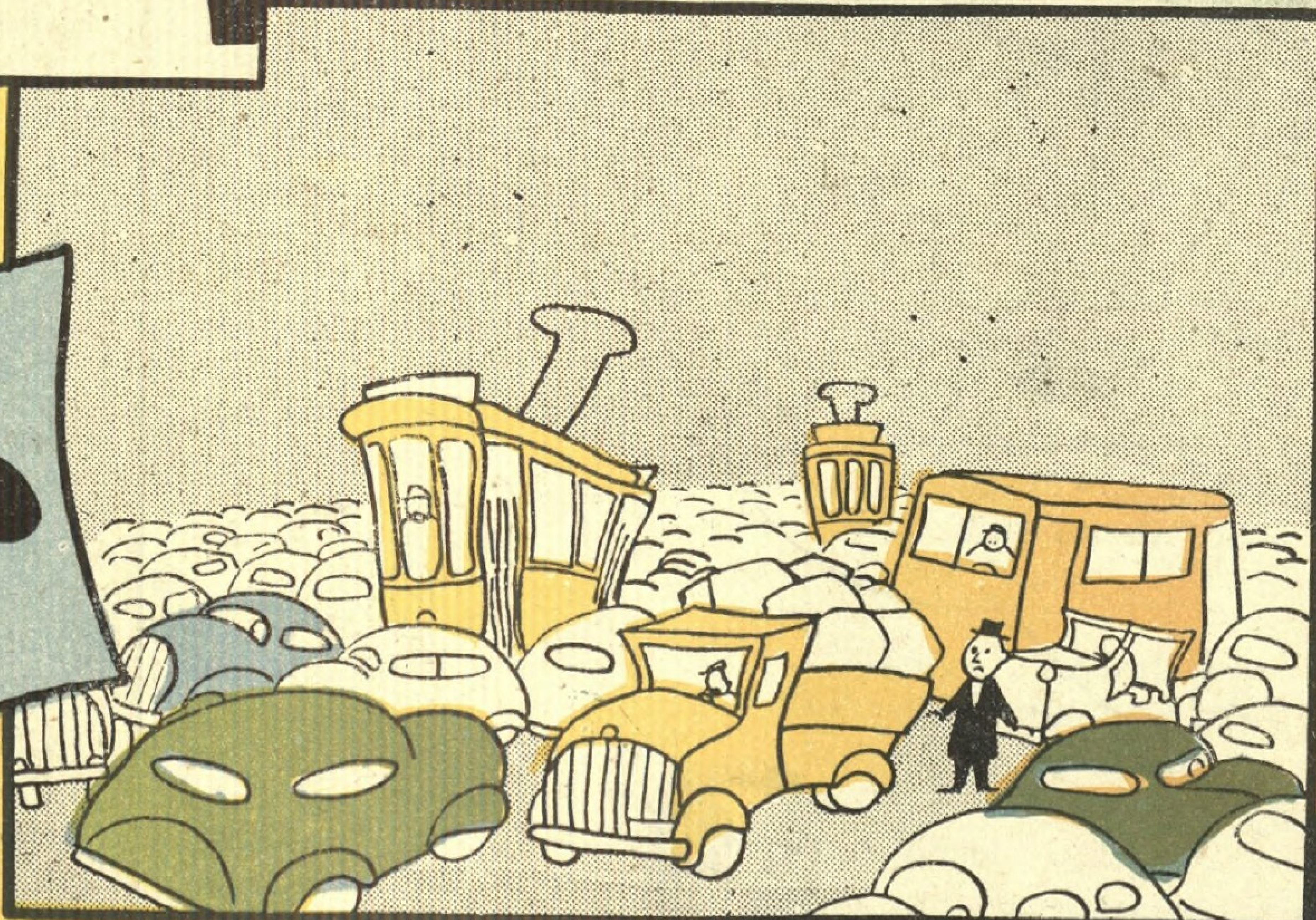
Bal kimin tatlı olan kimseyi sinekler yir!

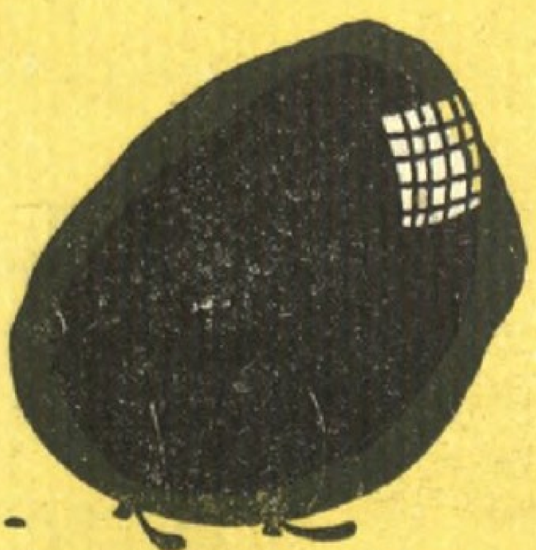
Çekirge

333

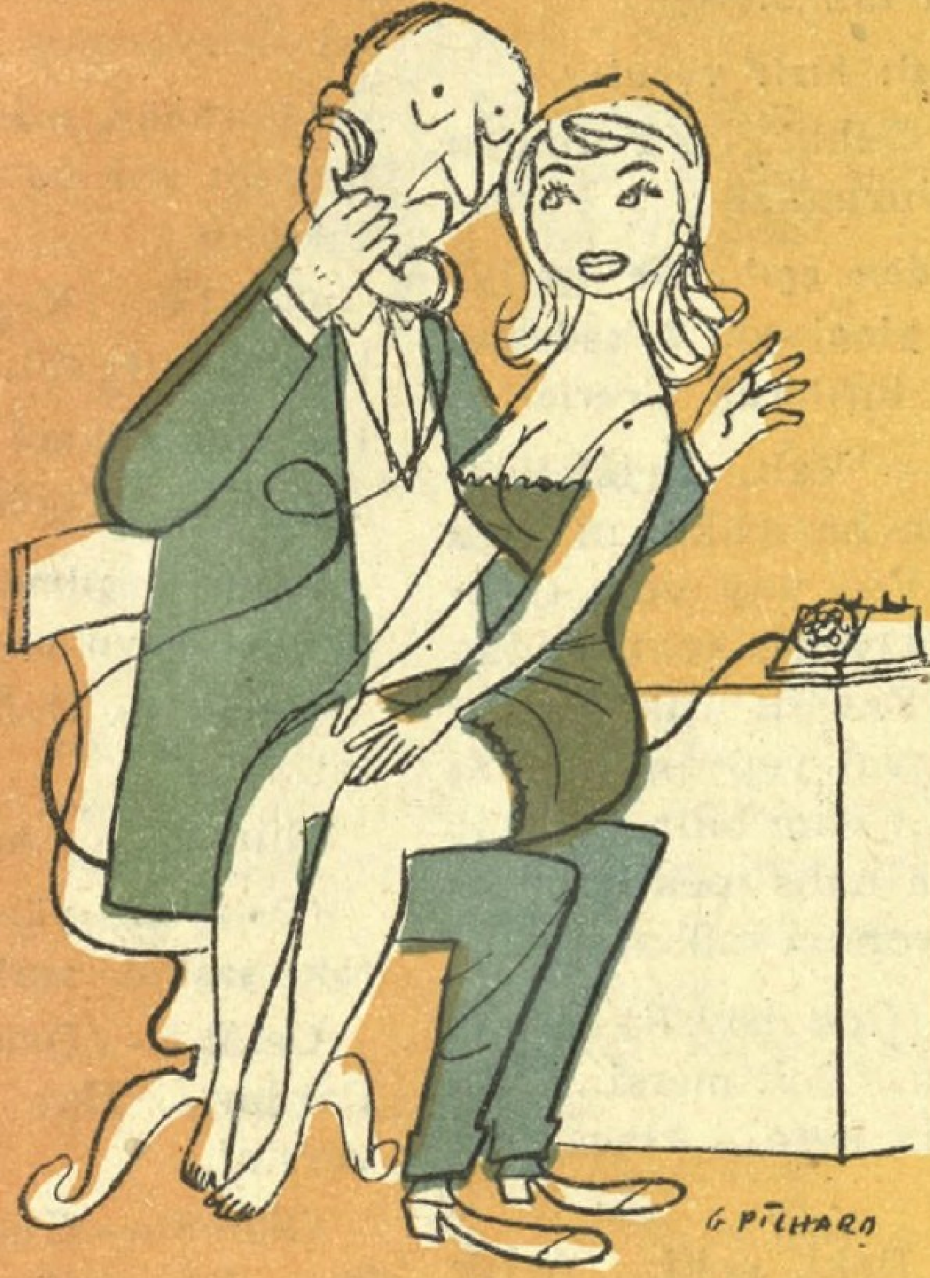

SİNİR SİSTEMİ!...

334

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

— İşler mi nasıl?.. Maatteessüf çok düşük!..

— Le Rire —

— Anlamak istiyorum, benimle bu kadar teklifsiz olmaktan maksadınız nedir?..

— France Dimanche —

— Bana kalırsa bir göz hekimine gösterseniz!..

— New Yorker —

— Hayatında benim kadar sevdiğin başka kadın var mı?..

— Var: Sütannem!..

— Le Rire —

335

Akbaba'nın SAHNESİ

Beklenen Sevgili

KOMEDİ 1 PERDE

ŞAHISLAR

Celâl . . . Genç bir avukat
Cevdet . . . Avukatın arkadaşı
Cemil . . . Avukatın arkadaşı
Güner . . . Avukatın sevgilisi

Sahne: Celâlin yazıhanesi. Bir masa, maroken koltuklar, duvarda Celâlin cübbeyle çektirilmiş büyük bir fotoğrafı, karşısında çerçevelenmiş hukuk diploması, telefon ve saire...

BİRİNCİ SAHNE

Celâl — Cecdet — Cemil

Celâl — Saat on bir buçuk... Neredeyse kapı vurulacak... *(Taklidini yaparak)* tık, tık... Ooo, buyurunuz efendim... Buyurunuz, rica ederim, şöyle... Şu koltuğa...

Cevdet — *(Kahkahayla)* çıldırıyor musun Celâl?..

Celâl — Yavrum, kızı görsen, bu kadarcık bile akıllı kalışıma şaşarsın!

Cemil — Güzel mi?...

Celâl — Ne söylüyorsun yahu?... Güzelliğini tarif edebilmek için onun çizgilerini saymalı, kâfi!... Boy, şairin hani: Haddeden geçmiş nezaket dediği gibi... Kaşlar...

(Bu aralık kapı vurulur. Celâl telâştan boğularak seslenir)

Celâl — Buyurunuz...

(İeriye, elinde tepsile kahveci girer.)

Celâl — Hay Allah belânı versin... Koy oraya!

(Kahveci, getirdiği suyu masanın üzerine bırakıp çıkar..)

Celâl — *(Saate bakarak)* on ikiye yirmi var... Haydi dostlarım... Haydi...... Anlaşıldı, sizin kibarlık edip gideceğiniz yok...

(İki arkadaşının kollarına girip kapıya doğru yürütür.)

Celâl — Güle güle... Selâmetle... Bunu saymam... Akşama buyurun da tatlı tatlı konuşalım...

Cevdetle Cemil çıkarlar. Celâl yalnız kalınca tekrar aynanın karşısına koşar: Elile, kaşlarını, saşlarını düzeltirken birden kapı vurulur.)

Celâl — *(Titre kbir sesle)* buyurunuz...

(Kapı tereddüle biraz açılır, tekrar kapanır gibi olur...)

Celâl — *(Nefes nefese)* buyurunuz efendim...

(Kapı coşkun iki kahkaha ile açılır ve deminki iki arkadaş görünür.)

Cevdet — Vah Celâlciğim, vah... Hâlâ gelmedi mi o güzeller güzeli olacak yosma...

Cemil — Pek yazık sana yavrum... Pek yazık!..

Celâl — *(Hiddetle gülerek)* yahu şakanın sırası değil şimdi... Yapmayın Allahaşkınıza... İşiniz yok mu sizin?..

Cevdet — Peki, peki, üzülme... Gidiyoruz!

(Kapı kapanır)

Celâl — *(Kendi kendine)* amma münasebetsiz şeyler ha...

(Tekrar aynanın karşısına geçer, boyunbağını düzeltir. Odanın havasına biraz kolonya serper.)

Celâl — *(Saate bakarak)* on ikiye on var... Gecikti... Acaba gelmiyecek mi?...

(Korkak iki fiske ile kapı vurulur.)

Celâl — *(Heyecanla)* hah, geldi... buyurunuz!

(Tekrar kapıya iki fiske vurulur.)

Celâl — *(Tıkanarak)* buyurunuz...

(Kapı açılır ve tekrar iki arkadaş görünür.)

Cevdet — Celâlciğim, tabiî sevgilin gelip gitmiştir artık... Haydi yemeğe çıkalım...

Celâl — Allahaşkınıza sululuk etmeyiniz be... Amma cıvıdınız ha... Bu kadarı da fazla artık!

Cemil — Peki peki... darılma... Gidyoruz işte...

(İki arkadaş çıkarlar.)

Celâl — Olur şey değil, yahu?... Alayın sırası mı şimdi!

(Saate bakar düşünür.)

Celâl — Gelmiyecek galiba... On iki oldu tam...

(Kapı hızlı hızlı vurulur.)

Celâl — Geldi!... *(Yerinden fırlar).* Buyurunuz!

(Kapı birden açılır ve içeriye bu sefer de yine ayni arkadaşlar kahkahadan kırılarak girerler.

Cevdet — Vah Celâlciğim vah... Bütün hazırlıkların boşa gitti ha?... Vay vay vay: Odanın içine de lâvanta kokusundan girilmiyor.. Zavallı âşık: Saçlar tarnmış, kravat yepyeni... Traş sinek kaydı... Kim bilir, belki iç çamaşırın da halis ipektir... Güvey mi giriyorsun mübarek!...

Celâl — *(Çok isnirli)* teşekkür ederim... Çok mersi... Bin kere, yüz bin kere... Alacağınız olsun...

Cemil — Peki, peki... Artık gidiyoruz... Anladım, sahiden kızıyorsun... Fakat emin ol ki bekleyişin beyhude yavrum... Aklın varsa, vazgeç, gidelim...

Celâl — Tabiî beş dakika sonra gene teşrif buyuracaksınız... Eğer o zamana kadar da gelmezse gideriz!

Cevdet — Yok, bizim de işimiz var artık... Bir daha gelemeyiz...

Celâl — Gelirsiniz siz, gelirsiniz... Amma, unutmayın ki, bu sefer geleceğiniz varsa.

Cemil — Malûm: Göreceğimiz de var, değil mi?... Peki birader, nasıl emredersen öyle olsun, belki gelip görürüz!...

(İki arkadaş tekrar çıkarlar)

Celâl — *(Kendi kendine)* ben şimdi size gösteririm sululuk nasıl oluryormuş...

(Düşünür, masanın üstündeki bardağı alır ve kapının arkasına saklanır.)

Celâl — *(Kendi kendine)* sululuğa karşı sululuk!

(Bu aralık kapı tekrar vurulur.)

Celâl — Giriniz!..

(Kapı açılmasile Celâlin bir bardak suyu serpmesi bir olur.)

Celâl — Defol oradan kerata!...

Güner — Aaaa...

(Genç kız, yüzünden sular akarak, şaşkın, asabî geri çekilir.)

Celâl — *(Deli gibi)* pardon... Pardon... Hay Allah belâlarını versin!...

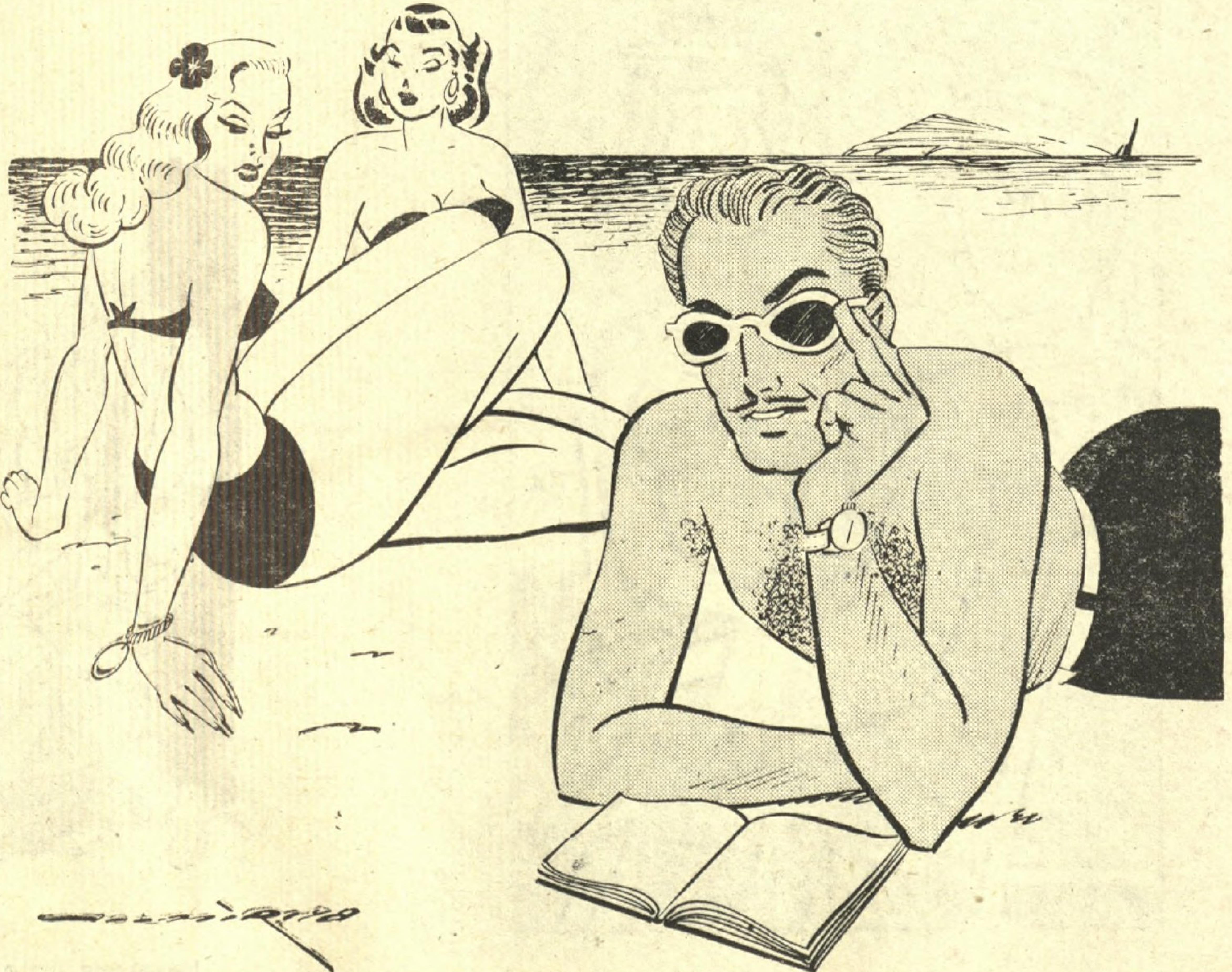
Güner — Teessüf ederim size... Beni pek nazikâne karşıladınız!

Celâl — Şey... Vallahi değil.. Bir dakika müsaade ediniz de anlatayım...

Güner — *(Mendilile kurulanarak)* hiç bir şey dinlemek istemiyorum... Hiç bir şey!

(Kız merdivene doğru yürürken, Celâl, koltuğa yığılır.)

Şeytan

— Şu dayızademin bıyıkları beni öyle güldürüyor ki...
— Yaaa, demek sen de gıdıklanıyorsun!..

336

KEMİKSİZ AYŞE

EDEBÎ ROMAN : 11

Necdet itiraz etti:

— Hayır, hayır, senden gizli bir şey değil. Bir kız, sarışın, genç, çok güzel ve temiz kalpli bir kız... Sevişiyoruz. Ayıp mı?

Faik sordu:

— Nerede tanıdın onu ?

Necdet bu suale cevap vermek istemedi:

— Nerede tanıdımsa tanıdım. Orası sizi alâkadar etmez.

Ben dedim ki:

— Necdetciğim, sen bizi yabancı telâkki ediyorsan sana ait hiç bir şey alâkadar etmez. O zaman hiç bir şey anlatma, daha iyi.

Necdet sustu. Fakat Faik'te onun yakasını bırakacak adam gözü yoktu.

— Değil öyle, yook! dedi, üçümüzün arasındaki arkadaşlık münasebetinin şakaya gelmiyen bir tarafı var. Ayşeyi ne çabuk unutuyor!

Bu söz üzerine Necdet coştu:

— Unutmuyorum, diye bağırdı. Fakat Ayşenin artık hiç bir şeye ihtiyacı kalmadı. Parası var. Senin gibi onu candan sevenler de var. Maamafih bir şeye ihtiyacı olursa ben kaçmıyorum, buradayım. Üç kişi bir kadını sevemez, üç kişi bir çocuğun babası olamaz. Bu hem gayri tabiidir, hem de... ne bileyim... her kaideye aykırıdır. Sizden hiç bir şey gizlemiyeceğim. Daima en yakın, kardeş kadar yakın dostlarımsınız. Ben bir bar kızı sevdim, anladınız mı, bar kızı. Fakat siz, bar kızı denince, açıkgöz, fettan, pişkin bir kadın gözünüzün önüne gelir. Onu seven zavallıyı da enayi sanırsınız. Hakkınız var. Klâsik manzara budur. Fakat benim sevdiğim kız, Perran, öylesi değil! Fena bir şans, müstesna bir hâdise yüzünden bara düşmüş. Onu oradan kurtaracağım. Anladınız mı? Lâfın kestirmesi bu. Teferruat uzun. Şimdi anlatamam. Çünkü yarım saat sonra buluşacağız.

Faik sordu:

— Hâlâ barda mı çalışıyor?

— Hayır, bırakır mıyım onu orada. Bara gitmiyor artık. Odasında oturuyor.

— Kim bakıyor ona?

— Masrafını ben veriyorum!

Hepimiz bir müddet sustuk. Yine Faik sordu:

— Peki... Paran bitince ne yapacaksın?

— Çalışacağım.

— Ya her zaman iş bulamazsan? Ne müthiş sıkıntı günleri geçirdiğimizi biliyorsun.

Necdet mağrur bir kabarışla cevap verdi:

— İş bulamadığım günler o da benimle beraber sıkıntı çekmeğe hazır.

Derin bir sessizlik daha oldu. Faik gibi ben de Necdetin kötü bir maceraya girmiş olduğunu sanıyordum. Ona nasihat vermenin en müsait anı bu değildi. Biraz beklemek lâzımdır. bu Düşünce mi Faika sessizce intikal ettirmek için yan gözle yüzüne baktım.

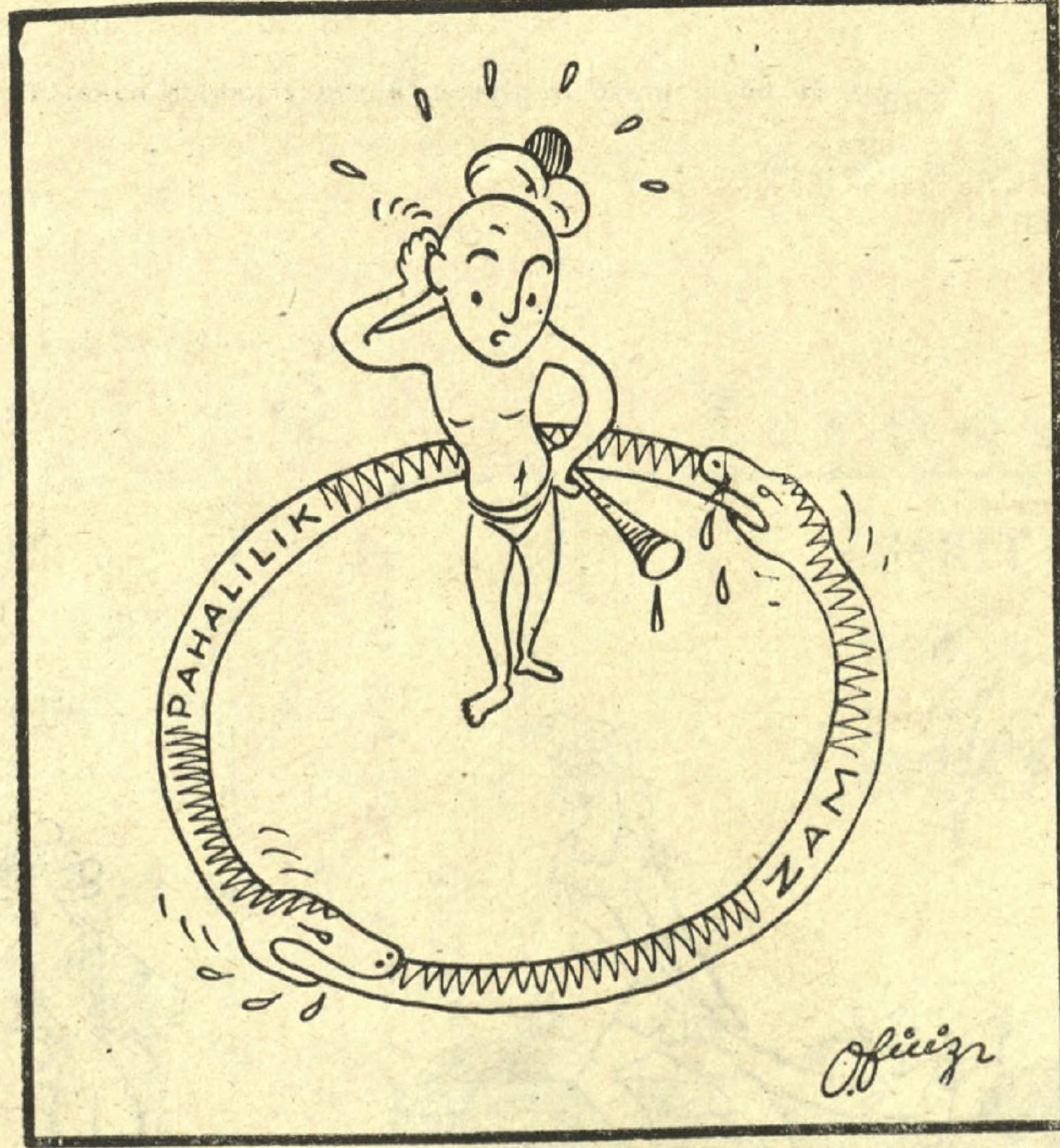
O, bu bakışımı görmedi ve dedi ki:

— Allah vere de öyle olsun. Şimdi senin kafan dumanlı. Arkadaşça nasihatın sırası değil. Fakat Ayşe için bir şey söylemek isterim. Hazır buradasın. Çünkü artık seni böyle aramızda görmek de mümkün olmuyor. Şimdi söylemeğe mecburum.

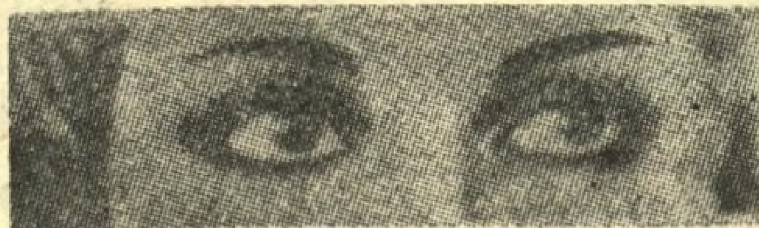
Benim de yüzüme baktı. Söyliyeceği şeyin ben de alâkadar ettiğini hissettirmek istiyordu.

Sonra Ayşeye de baktı ve onun namına da söylüyormuş gibi:

— Biz karar verdik, dedi.

BİZİM FAKİR!..

KONUŞAN GÖZLER...
YAKMAZ
LEYLÂ
Rimeli sayesinde...

Necdet hemen sesini yükseltti:

— İyi iyi... ,Muvafık muvafık,..

Faik sözü yarıda kesilenlerin kapalı öfkesile sordu:

— Muvafık olan nedir?

— Neye karar verdinse o.

— Neye karar verdiğimizi biliyor musun?

— Biliyorum.

— Öyleyse sen söyle, ben susayım.

Necdet omuzlarını kaldırıp indirdi :

— Hayır, söyle, dedi, söyle rica ederim.

Faik biraz durdu. Sonra Necdetin muhatap olmağa lâyık olmadığını hissettiren bir yüz ifadesile bana döndü:

— Dostum, dedi, artık vaziyetimizi daha ciddi düşünmeğe mecburuz. Ayşe yakında anne oluyor. Bizim biraz paramız var. Serserilik devirlerimiz geçti. Çocukça bir heyecanla verdiğimiz ilk kararları bir gözden geçirmeliyiz.

Yüzüme daha dikkatle bakarak sordu:

— Öyle değil mi?

Tasdik ettim:

— Tabiî..

Necdet ve ben ona dikkatle bakıyorduk. Ayşenin gözleri önüne eğilmişti.

Faik ikimizin de yüzümüze cesaretle baktıktan sonra:

— Belki, anlıyorsunuz, dedi, Ayşe ile verdiğimiz kararı tahmin ediyorsunuz.

Ben başımı sallıyarak:

— Belli, dedim.

Necdet bağırdı:

— Söyle, söyle, sen kendi ağzınla söyle. Neymiş verdiğiniz karar?

Faik bu sefer yalnız benim yüzüme bakarak cevap verdi:

— Ayşe ile evleneceğiz.

Hemen yerimden kalktım, evvelâ Faiki, sonra Ayşeyi kucakladım. Gözlerim yaşarmıştı.

Necdet de âvazı çıktığı kadar bağırmıştı:

— Yaşayın be! Hurra!..

★

İşte, yıllardan yıllardan sonra, villâmdaki divana uzanmış, bu maceramızı düşünüyordum. Ayşenin, Kemiksiz Ayşenin biraz evvelki telefonu, karbonatlı bir suya akan limon damlaları gibi, hafızamı köpürtmüş, bana bütün o gençlik, heyecan ve ihtiras günlerini hatırlatmış, yeniden yaşatmıştı.

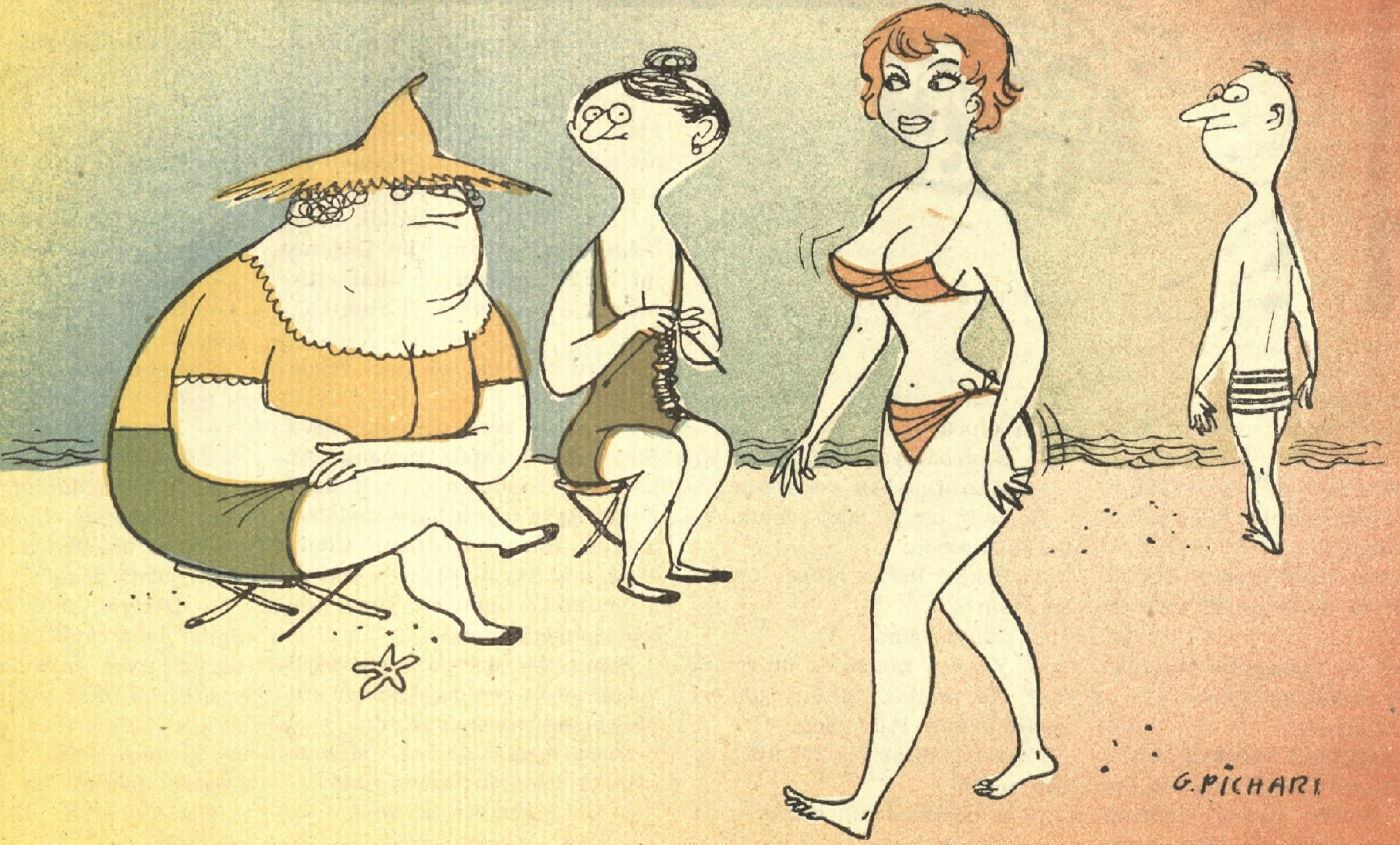
(Devamı var)

337

Dünya Karikatürleri

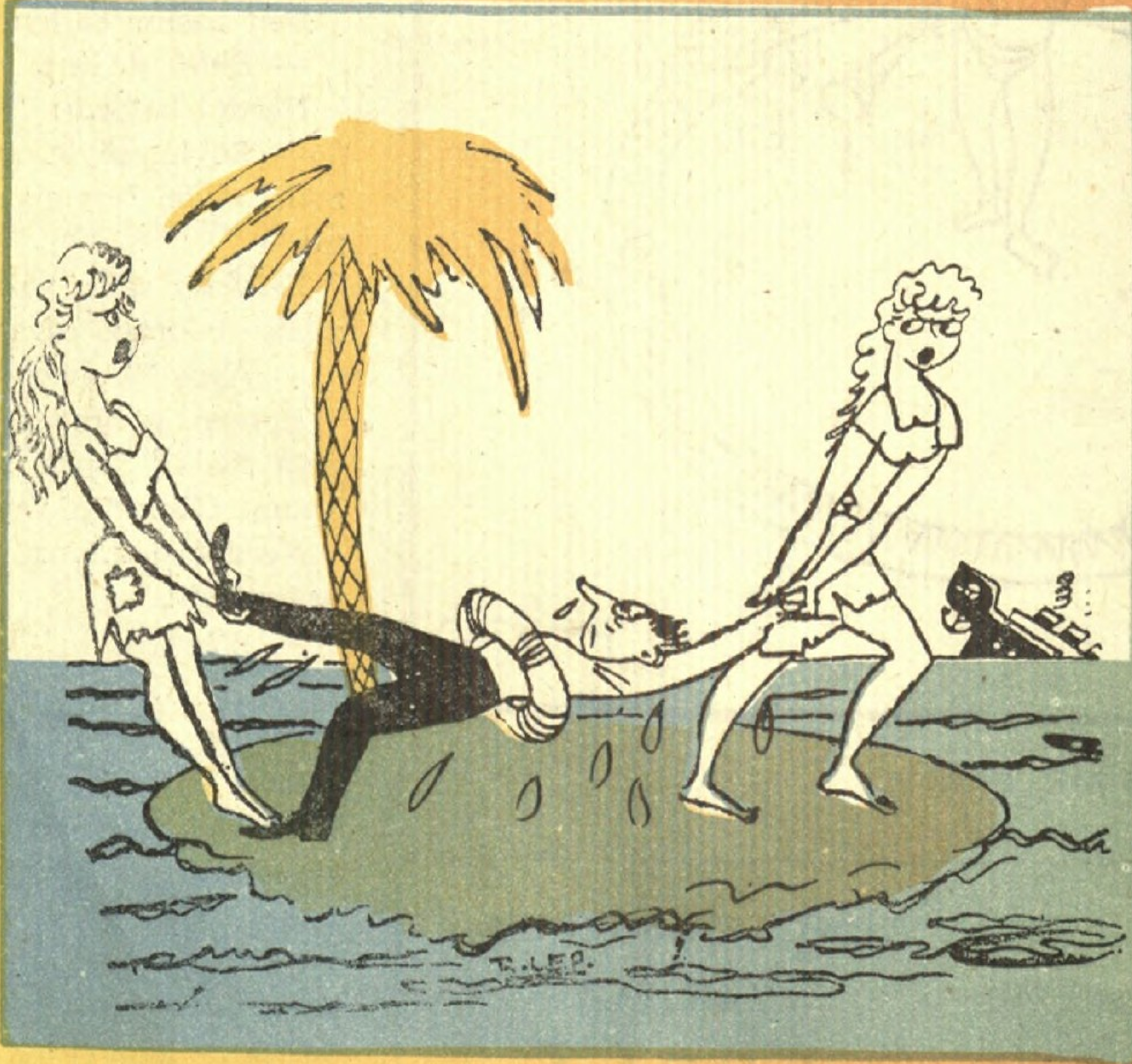

— Biz de böyle mayolar giysek, bütün erkekler bakar!..

— Le Rire —

— Bırak... İlk gören benim!..

— Le Hérisson —

— Kibar, zengin bir adam olduğunu nereden anladın?..

— İç çamaşırlarından!..

— Le Rire —

336

BÜTÜN AĞRILARA KARŞI

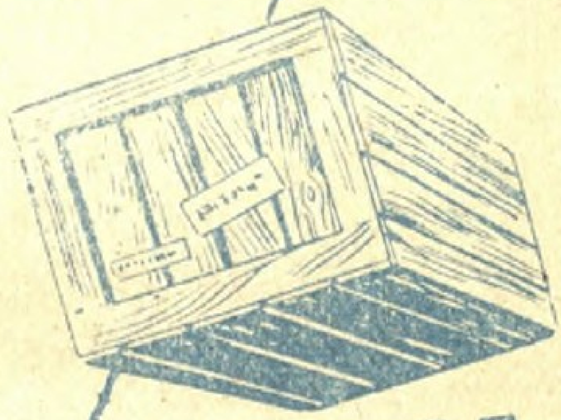
KİNİNLİ

GRİPİN

4 SAAT ARA İLE GÜNDE 3 ADET ALINABİLİR

GÖNDERDİĞİNİZ MAL

SİGORTA EDİNİZ

Yüzünüz çamaşır değildir.

beyaz sabun yerine kremli

PURO

KULLANINIZ

PURO

GÜZELLİK VE CAZİBENİZİ ARTTIRIR

PURO

100 de 100 saftır

TÜRKİYE İŞ BANKASI

Her çekilişte bir Mahalle !

EN AZ 150 LİRA BAKİYELİ KÜÇÜK CÂRİ HESAPLAR ÇEKİLİŞLERE İŞTİRAK HAKKINI HAİZDİR.

1953 YILI BİR MİLYON LİRALIK PLAN

25 AĞUSTOS → 4 BAHÇELİ EV

2 KASIM → 5 BAHÇELİ EV

30 ARALIK → 6 BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

ÜÇ KATLI EV

Roman

Yusuf Ziya Ortaç

ikinci Baskısı Çıktı

DÜNYACA TANINMIŞ İSVİÇRE YAPISI

ELECTION SAATLERİ

Kuruluşu 1848

Öğle ve Akşam Yemeklerinizi

Açık havada çiçekler arasında Boğaz ve Çamlıca tepelerini görerek yalnız

NORMANDİYA

Teras ve Salonlarında

yiyebilirsiniz. Leziz, nefis ve itinalı servis. Öğle yemeği % 30 tenzilât. Her akşam iyi bir müzik dinler, dans eder, neşelenirsiniz. Aile toplantıları, Cumartesi, Pazar Matineleri. Sıraselviler. Taksim. Tel : 44407.

T. C. Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

□

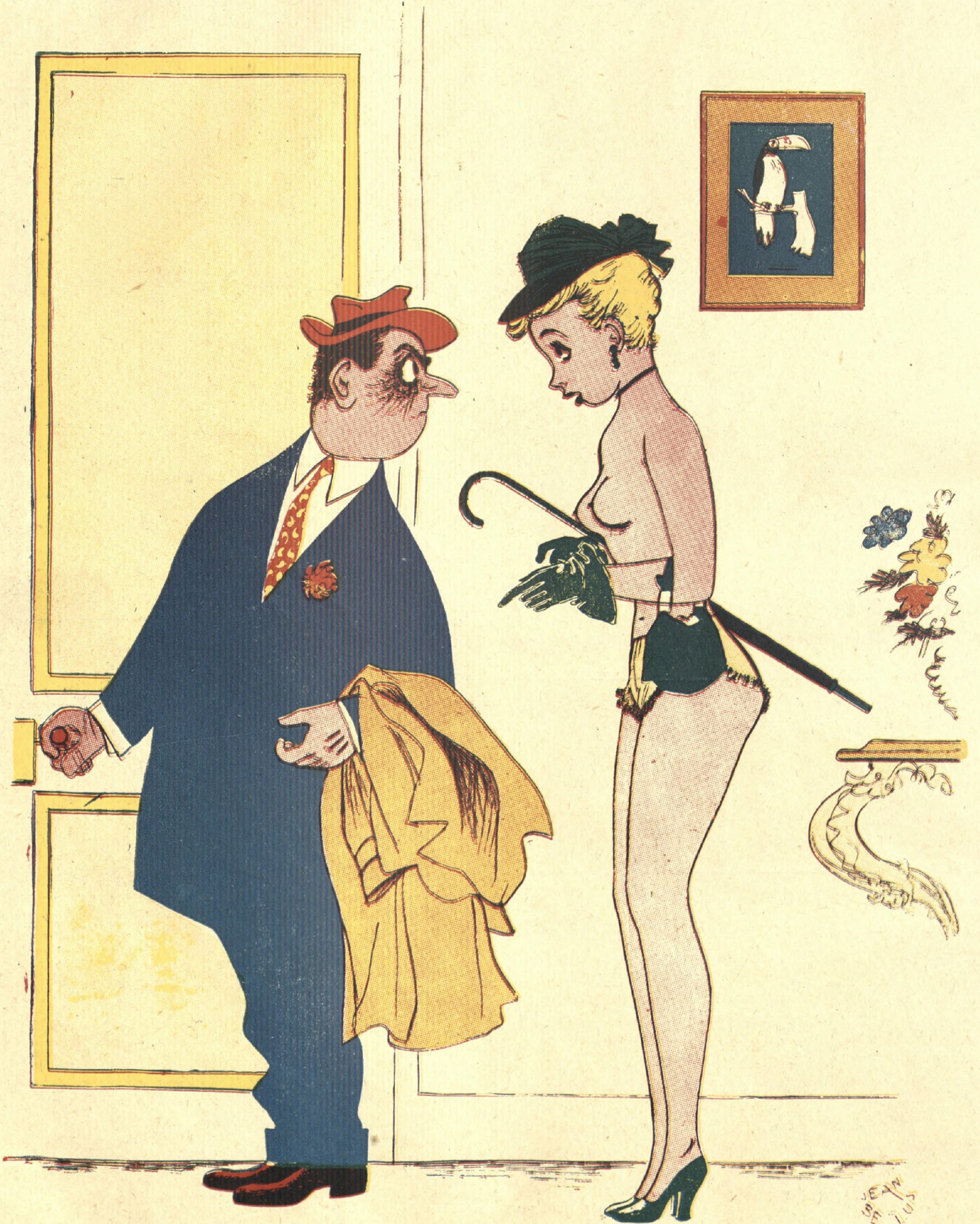
15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

Fazla tafsilât için 444 Şube ve Ajansımız emrinizdedir.

Akbaba

— Ben sana daha evvel söyledim: Bu şapka ile giyecek elbisem yok!...

27 Temmuz 1956

340